

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Aktie voor de Filippijnen

11.11.11. is stilaan één van de vaste evenementen in de maand november geworden. De laatste twee jaar ging deze gebeurtenis een nieuwe toer op: het politieke aspect werd in de aktie even belangrijk beschouwd als het karitatieve. Vorig jaar was dit politieke basisteam de *krisis*, dit jaar draait alles om de *bewapening*. Veto ging even polsen naar de konkrete aktie in ons aller dierbaarste Leuven, dit op donderdag 4 november in de Kleine Aula, samen met een 80-tal andere aanwezigen. Film was er voorzien, een korte bespreking en nog toneel ook. Dit alles over de leuvense 11.11.11-aktie: **projekt basisgezondheidszorg en volwassenvorming op de Filippijnen**. Een avond over de *continuing story of Ferdinand & Imelda*.

Si Mang Juan heette de film, eenen werk van *Omar D'ho*. Er werd verteld over de vier eeuw spaanse, en halve eeuw Amerikaanse kolonisatie. Hoe diktator Ferdinand E. Marcos in '72 de staat van

beleg afkondigde (officieel vorig jaar afgeschaft, maar laat ons maar zeggen dat de burokratie *traag* werkt de laatste tijd) onder het motto "*orde, vooruitgang en rechtvaardigheid*". Hoe zijn vrouw,

Imelda Marcos, een grootscheepse in-doktrinatiecampagne opzette onder het mom van "*verfaalingswerken*". Huizen-hoge muurschilderingen, met als onderwerp Imelda, die zich over de zieke armen ontfermt in (te) dure ziekenhuizen. Shots met Imelda in gezelschap van de kerkelijke overheid, die moeder Theresa van Calcutta ontvangt: "*laat ons tot een liefdadigheid in harmonie met de new society komen...*"

New Society

En daarmee is het woord gevallen: the New Society. Dit is de naam die Marcos gaf aan de nieuwe economische en politieke orde die hij poogde te bewerkstellen vanaf de staat van beleg in '72. Om

Weekblad. Jg. 9. '82-'83. Nr. 7. dd. 10 november 1982.

V.u. Marcel Meeus. Van Evenstraat 2 d, 3000 Leuven.

Redakties: steeds op vrijdag tussen 17.00 en 19.00 uur (open voor ieder) op 't Stuc, Van Evenstraat 2 d, 1ste verdieping.

Nr. 8. Artikels en agenda binnen op 12 november. Advertenties op 11 november.

Nr. 9. Artikels en agenda binnen op 19 november. Advertenties op 18 november.

Vanaf November 1982

— Tijdelijk —

In Alma II en Alma III
— 5 fr.
op alle schotels

Maar: ALLEEN 'S AVONDS

Allen daarheen!

27 november:

NATIONALE BETOGING
RECHT OP ONDERWIJS
GENT

DE ZAAK VRANKEN (2)

(Naamsstraat) - De vice-rector voor studentenangelegenheden, prof. Sabbe, heeft vorige donderdag twee studenten ontvangen i.v.m. het examengeschied in eerste lic. kiné (cf. vorige Veto), Alain Van Bockhaven, die de negen gedupeerde studenten vertegenwoordigt, en Thierry Willoux van Apollon (de faculteitskring van 't Sportkot) stelden aan de vice-rector het studentenstandpunt voor, dat overigens diezelfde dag ook in Veto was verschenen. Zij drongen erop aan dat de vice-rector de in september gemaakte fouten zo spoedig mogelijk zou laten rechtzetten. De vice-rector was van oordeel dat het geen zin heeft meteen opnieuw te delibereren. De kans dat de examenkommissie met dezelfde ogerijmdheden tevoorschijn zou komen als in september, is te groot. Beter zou het zijn, aldus Sabbe, in februari een bijzondere examen tijdtijd te houden, en tegen die tijd een en ander op papier te zetten. Sabbe vroeg nog een maand tijd om dit alles te regelen. De studenten houden dit in beraad. Het is immers niet duidelijk waarom men niet gewoon opnieuw zou kunnen delibereren van zodra de nodige richtlijnen op papier zijn gezet. En of het juist is dat een bijzondere examen tijdtijd volgens de wet in februari georganiseerd moet worden als Sabbe zou beweren is ook nog niet zeker. De studenten-vertegenwoordigers in de Akademische Raad hebben ondertussen geen maand nodig gehad om de nodige bijkomende interpretaties van het examenreglement te formuleren. Reeds vorige week werd een nota hierover bezorgd aan rektor De Somer. (1b)

Straatmus wil huis met tuintje

Sprekende over baronessen en gravinnen, verwijft de geest vaak naar 19e eeuwse toestanden. Helaas. Tot voor enkele jaren woonde in de Leuvense Boogaardenstraat een echte barones, met een grote, mooie tuin, die qua oppervlakte groter is dan de som van de koertjes waarmee 150 huizen het in deze Mussenbuurt moeten stellen. Barones De Walque had de reputatie een echte hautaine barones te zijn, jegens het personeel dat bij haar 'werkte', jegens de huurders, maar ook tegen de buurt. Vrij recent nog werd een jongetje van de buurt voor de jeugdrechter gedaagd omdat hij appels gestolen had die in de tuin van de barones lagen. De barones bezit een huis in de Boogaardenstraat, eentje in de Jozef II-straat, en zoals gezegd een prachtige tuin gelegen tussen beide straten.

Sinds de dood van de barones in 1980 claimt de buurt het gebruik van het park en heeft het huis in de Jozef II-straat eigenhandig tot buurthuis gepromoveerd. Het buurthuis richt zijn eisen vooral naar de stad Leuven toe, die beide moet aankopen. Sinds 1980 is hier een eigenaardig schouwspel aan de gang. Als erfenamen 12 miljoen eisen voor beide huizen en het park, biedt de stad 7 miljoen. Als enige tijd later de erfenamen genoegdoening nemen met 7 miljoen, blijkt de stad enkel het buurthuis en het park te willen kopen voor 3 miljoen.

Tijdens de jongste gemeenteraadsverkiezingen werd het buurthuis van de Straatmus door vriend en vijand in het vaandel meegevoerd. De meerderheidspartijen roemden zich omdat ze de Jozef II-straat verkopersvrij hadden gemaakt en er een woonerf hadden aangelegd. Meer nog het bestaan van het Buurthuis werd een peiler, waarop deze partijen het bestaan van inspraak in de stad Leuven poogden aan te tonen. "Dat inspraak van de bevolking geen ijdel woord is, bewijzen de feiten. Inderdaad, het zijn de bewoners en het buurthuis 'de Straatmus' die samen met de stad de plannen hebben opgesteld, uitgewerkt en uitgevoerd," zo schreef de CVP. Voor de oppositie was de aankoop van de tuin een breekpunt. Na de verkiezingen zit het buurthuis terug met de bittere realiteit. Nadat reeds in augustus, bij een werkkamp in de tuin, de notaris Bosmans, die de zaken beheert van de erfenamen De Walque, de politieke opeiste en verkreeg om meer dan 150 aanwezigen uit de tuin te verdrijven, heeft hij zich nu tot de rechtbank gewend om te bekomen dat het buurthuis uit het gekraakte buurthuis verdreven wordt. Een eerste zittingdag voor de Korrektionele Rechtbank zou normaal plaatsgevonden hebben op 19 oktober jl. De advocaten van het buurthuis eisten dat burgemeester Van Sina en iemand van de huisvestingsmaatschappij Heuvelhof zouden getuigen dat zij al jaren beloofd hebben het buurthuis aan te kopen. Hierdoor werk het proces uitgesteld tot 7 december e.k.

Het buurthuis vond (en vindt) het logisch dat men het huis in de Jozef II-straat ging gebruiken als buurthuis

omdat alle voorwaarden vervuld waren waarin het recht op wonen diende te primeren op het eigendomsrecht. Het huis stond reeds 5 jaren leeg. De eigenaar weigerde het pand te onderhouden, zodat het een hinder werd voor de buurt. Hij kwam volgens de buurt zijn plichten als eigenaar niet na. Het buurthuis stelt dat de eigenaar van een huis, een plicht tot gebruik heeft, zeker op een ogenblik dat de vraag naar woningen zoveel groter is dan het aanbod. De leegstand van woningen is immers een van de oorzaken van overdeven huurprijzen. Het buurthuis weigerde meer dan twee maanden in het huis, en investeerde tienduizenden franken nieuw materiaal. Vanaf het begin werd aan de eigenaar aangeboden een huurprijs te betalen van 5000 fr., en kwamen er beloften van de sociale bouwwaatschappij Heuvelhof dat het huis zou worden aangekocht. Overigens zit men in de buurt de stijging van de huurprijzen met lede ogen aan, nu de Jozef II-straat een mooi woonerf

gekregen heeft. Een projectgroep *Wonen* heeft de strijd aangebonden met deze wanpraktijken, maar heeft toch niet kunnen belletten dat een huis in de Jozef II-straat aan 12.000 bf. verhuurd werd, nadat het tevoren slechts 7.000 bf. koste per maand. Tegenover het buurthuis staat een huis te koop dat 950.000 bf. moet kosten, wat waanzinnig duur genoemd wordt. Heuvelhof zal de Straat-jegang saneren, evenals enkele huizen in de Mussenstraat. Men heeft met deze bouwwaatschappij vaste afspraken inzake huurprijzen. Ook heeft men welbepaalde akties gevoerd om de verkrouting tegen te gaan, door bv. vensters in leegstaande huizen te sluiten, en er spandoeken voor te hangen. Ook stelde men een voorstel tot gemeentelijk reglement samen, waarbij eigenaars worden verplicht woningen te melden die langer dan 3 maanden leeg staan. Leegstaande woningen zouden worden getaksceerd worden met een som die gelijk staat aan 10% van de gevraagde jaarlijkse huurprijs met een minimum van 10.000 bf. per jaar.

Naast de rechtzaak omwille van het buurthuis, loopt op dit ogenblik nog een andere rechtzaak in beroep tegen het vonnis in kortgeding waarbij op de vrijdag in de week in augustus wanneer het buurthuis een werkkamp had georganiseerd in de tuin en de politie ingreep. Het vonnis stelde o.m. dat "de notaris had vastgesteld dat bomen en struiken zouden zijn weggevoerd, en de uitdrijving noodzakelijk was aangezien de talrijke aanwezigheid van mooie bomen en struiken". Nu raakt dit vonnis een heel gevoelig punt in de buurt, omdat sinds jaar en dag de tuin

vervolg op pagina 8

Propaganda

Het new-society-fenomeen heeft nog andere leuke kenmerken. De massale propaganda is al aangehaald. De verfraaiingswerken. Alles wordt door de regering zo zonnig mogelijk voorgesteld. In Manila, de hoofdstad, rijdt het openbaar vervoer met het embleem *Love Bus*. Krottenwijken worden weggestopt achter hoge muren, om de rijken niet te chokeren. Villawijken staan ook achter hoge muren (misschien om de armen niet te chokeren?) en worden bewaakt door een goed getrainde privé-militie. Enkel met een speciaal pasje mag je binnen. Een ander lijkt ons wel een niet-rieciale variatie van *apartheid*. Deportaties zijn er ook niet onbekend: ofwel om puur economische redenen (plaatsaam

vervolg op pagina 8

Informatica binnen Wiskunde

De P.O.C.-wiskunde is goed verlopen. Geen informatica-richting binnen wiskunde, maar enkele informaticavakken in de kandidaturen en een W4 (wiskunde met informatica) in de licenties. Meer nieuws en een uitgebreid verslag volgende week.

Jan Roels, Wina-praeses
Greet Kesselaers, stvw. P.O.C.-wiskunde

DE KUNST VAN HET SLALOMMEN

Maandag jl. ging een delegatie van een 20-tal mensen van de ASR met vice-rector Sabbe spreken over de plots zeer delicate zaken kwestie (zie Veto 6). Hij kwam drie kwartier te laat, en bond dan de strijd aan met Marcel Meeus (ASR-секретарис), Stef Vanthuyne (voorzitter SORA), Lieven (?) van Onkrui (de dupe van het geval). Resultaat: nul op rekwest. De vice-rector weigerde ter plaatse over duidelijke criteria te beraadslagen, hij bestelde persoonlijk geval per geval en wil zelf zijn gesprekspartners zoeken. Eigenaardig is wel dat Sabbe niet over alle aanvragen ingelicht blijkt te zijn. Wie speelt hem dan de "te delibereren" gevallen door en hoe worden die geselekteerd? Zeer duister. Uit het gesprek bleek ook dat de nieuwe vice-rector de ASR niet noodzakelijk als gesprekspartner beschouwt: hij wil die zelf kiezen. Een lijn van werken, waarvan Tavernier de pionier was door bij de ALMA-kwestie van verleden jaar enkel de praeses van de kringen bij zich te roepen. Maar het gaat hier slechts om "blijken": Sabbe antwoordde slechts zeer ontwijfeld.

P.S. Onkrui heeft tenslotte toch haar zaal gekregen. NSV kreeg eerder al een zaal zonder slag of stoot.

KWISTAX DE MAX

Het was weer zover, vorige week woensdag: de grootse massasport- en massakijk-aktiviteit, das kwistaxrace. Het spektakel was dik gezaaid en de opkomst was dito te noemen. Twee grote verschillen met vorige edities dreven op dit gedolie gebeuren: primo, de strafrijden bij roekeloos rijden lieten heel wat sensatiegeilheid op het droge én secundo, de sponsoraanwezigheid zat op het randje van genoeg. Echter, ons niet gelaten en blijkbaar de aanwezigheid ook niet, want uit de bochten en onder de borden bleef men vliegen. Zelfs pseudo-Pfaffen konden ongebreideld naar een reuzebal graaien in de hoop een prijs in de hand te houden. Spijtig genoeg staat er op het Hoogschoolplein geen kerktoeren in het midden: dit zou de laatste stap zijn naar een klassiek-Vlaamse kermiskoers.

REDAKTIONEEL

Dit kan geen toeval meer zijn

Besparingen aan de universiteit of: economie snoeit in de monitoraatswerking. Vranken vrang en negen studenten de klas. De (ontw-)wrichting informatika. Het bovenstaand lijstje is illustratief, niet exhaustief. Als student kan je je zo verdomd voelen als de post die de begroting doet sluiten: het kind van de rekening. Dat went, maar dat betekent niet dat men structurele mistoestanden moet laten bestaan, ook al woedt de crisis nog zo fel.

De redelijke verwachtingen, als je begint te studeren, zijn: een behoorlijk te verwerken hoeveelheid leerstof, met een enigszins relevante inhoud, die een kritische houding aanmoedigt, een ernstige en permanente begeleiding en een stel deliberatiecriteria met mogelijkheid om beslissingen van de jury aan te vechten, zonder daarom naar de

rechtbank te hoeven lopen. (Onze zure oprispingen over externe democratisering van de unief bewaren we voor een andere keer). In dat opzicht kweekt deze universiteit cynici (of is het als leerschool voor het "echte leven" bedoeld?). Niet alles gaat slecht, niet alles is overbodig en oninteressant, zelfs de meest pessimistische schatting laat niet toe het hele A.P. als een veelkoppig monster van Loch Ness te beschouwen, integendeel. Maar er gaat teveel slecht, er worden teveel onverantwoorde beslissingen genomen, er zijn teveel professoren die enkel de letters E en F kennen en lesgeven een bijzaak vinden tenzij het om hun vak gaat: het hangt allemaal teveel af van de goede wil van personen. En dat belast een gezonde beslissingsvorming.

Een prof staat in de Van Dale niet omschreven als: persoon met slecht karakter,

maar evengoed staat er niet: "student: oliedom". Het belangeloos (alles is relatief) karakter van zijn aanwezigheid in universitaire raden kan een belangrijke vernieuwingsimpuls worden voor vastgeroeste inzichten en programma's. De vertegenwoordigingsstructuur die studenten opgezet hebben maakt wel degelijk veel meer mogelijk dan een oppervlakkig inzicht in de finaliteit van een opleiding.

Iedereen werkt voor zijn eigen winkel, daar maakt niemand zich illusies over. Dat is niet ongezonder zolang er discussiemogelijkheid is, zolang er evenredigheid van vertegenwoordiging is. Maar het wordt wel bar (BAR*) als wij er wat bij zitten om de schone schijn op te houden, en daardoor half medeplichtig aan het gevoerde beleid.

Als een fractie statutair 60% van de stemmen heeft, als die fractie een enorm kennisoverzicht voor zich houdt, en met

belangen op zijn lever ligt, vaak uit de persoonlijke sfeer, die die van de tegenpartij ver overtreffen, dan is de koek al lang verdeeld voor er enig overleg geweest is. Dat betekent niet dat de koek op de goede, of op de best mogelijke manier verdeeld is. "Power corrupts, and absolute power corrupts absolutely".

Een andere fractie heeft 10% van de stemmen. Voor je die fractie van korporatisme of gebrek aan nuance verdenkt: als je met weinigen bent moeten de rangen snel gesloten zijn (als je al de moed opbrengt om ze nog te vormen). En dan ontstaat natuurlijk geen zinvol gesprek. Wel onbehagen, desinteresse, halfslachtigheid. "He who desires, but acts not, breeds pestilence".

De redactie

* BAR: Buro Akademische Raad

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen gereserveerd worden op het Veto-sekretariaat, 1 Stuc, Van Evenstraat 2D, 3000 Leuven, verdieping 1, deur 6. Schrijfsels, waarop men geen naam durft te zetten of die niks te maken hebben met de Veto-inhoud, worden verbannen naar de doofpot of de prullenmand. "Naam en adres bij de redactie bekend" is een moeilijk te vinden achterpoortje, onze zachtmoedige schaar is een soms te zoeken inleverpoortje. Dus, als iemand van jullie nu nog zin heeft...

VRG

Geachte Veto, Graag zouden wij (het VRG) volgende reactie kwijtwillen op uw hoofdartikel "Kringen verdedigen democratisering onderwijs", dd. 25/10/82.

Het VRG verdedigt inderdaad de stelling dat er "heel wat verspillingen zijn op het nationaal vlak". Deze formulering vinden wij meer evident als men het heeft over het opstellen van een basistekst, dan te stellen dat er "zoveel miljard fiscale fraude is". Er zijn immers nog veel meer voorbeelden van wanbeheer in de nationale overheid. Denken wij maar aan de miljardensteun aan Cockerill Sambre enz. Bij een basisplatform mag men volgens ons, zolang men van de bedoeling uitgaat zoveel mogelijk studenten achter de tekst te scharen, niet al te concreet werken.

Wij vinden het jammer dat uw redacteur dit interpreteerde alsof "volgens het VRG de fiscale fraude en dies meer te ver van de studenten verwijderd lagen en dat het niet aan de studenten was hiertegen te reageren." Onze bezwaren waren enkel gericht op de concrete formulering in één bepaalde situatie. Met plezier bevelen wij u nogmaals aan onze lezersbrief dd. 28/10/1982 te lezen, en de tekst dan op een andere wijze "hinein" te "interpreteren". Hopelijk is hiermee een einde gesteld aan dit misverstand.

In naam van het VRG, de sociaal afgevaardigden, Toon Boon Wim Eraly

Kreten & gefluister

Geachte Veto-redactie, Met ontgoocheling lezen we Uw rubriek "Kreten en Gefluister" in Veto nummer 6. De ateur had heel wat kritiek op het VRG. Tot onze verbazing sloeg hij de bal tot vijfmaal toe mis.

1. "Wij zouden een informatievergadering van het N.A.K. hebben verboden."

Welnu, wij hebben daar niets aan te verbieden, en hebben ook niets verboden. Op de eerst mogelijke VRG-vergadering werd trouwens eenparig beslist een informatievergadering te organiseren, wat inmiddels, na aankondiging, gebeurd is.

volg op pagina 8

Persmededeling

Dinsdag, 9 november om 16.00 u., richtte het Leuven Regionaal Actiecomité voor de Democrativering van het Onderwijs een betoging in onder het motto: *Het recht op onderwijs*.

Uit recent wetenschappelijk onderzoek is immers gebleken dat de universiteiten terug en steeds meer elitair worden. Daaraan is de verzware van de financiële lasten die verder studeren met zich meebrengt niet vreemd.

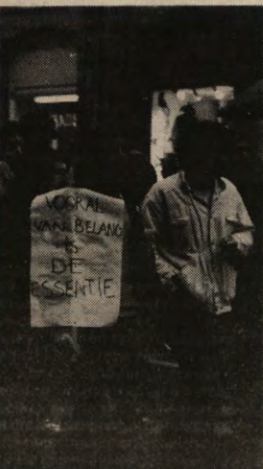
Naast het oude zeer van de hoge

inschrijvingsgelden en de niet-indexering van de studiebeurzen, stelt het regionaal actiecomité de verhoging vast van de gemiddelde huurprijs voor een studentenkamer in het Leuvense met 400 fr. per maand ten opzichte van vorig jaar. Komen daarbij de maaltijdprijzen in de studentenrestaurants die om de haverklap stijgen en de enorme toename van de onkost voor studiebehoeftigheden, vooral boeken (+25%).

En dan is er nog het voorstel-Lenssens ter hervorming van het beurzenstelsel. 20% van de beursgerechtigden zal hierdoor zijn studiebeurzen zien inkrimpen van 30.000 naar 5.000 frank. Dit terwijl de totale studiekost in 1979, dus vóór alle grote prijsstijgingen, reeds 120.000 frank bedroeg! De maksimumbeurzen in dit voorstel — slechts 70.700 frank — zal pas toegekend worden aan mensen die maar 60% van het socio-vitaal minimum verdienen. Dit socio-vitaal minimum nu is de wetenschappelijk vastgestelde grens waaronder men niet langer op een maatschappelijk aanvaardbare wijze kan leven. Met andere woorden: dit voorstel wil de toegang tot het hoger onderwijs niet bevorderen, dit voorstel is een aalmoes!

Voeg daarbij de totale maatschappelijke kontekst van inleveren waarin vooral van de zwakkeren zware inspanningen worden geëist en het wordt duidelijk dat meer dan ooit het recht op onderwijs wordt bedreigd. En daarom komen de Leuvense studenten op straat:

Voor een degelijk beurzenstelsel!
Tegen het voorstel Lenssens!
Tegen de afbraak van de sociale sektor!
Voor een vlotte toegankelijkheid van het hoger onderwijs voor alle bevolkingslagen!

AUDIO

VERKOOP & SERVICE

Sony - Marantz
Bang & Olufsen
Dual - Sanyo - Akai
Lenco - Grundig
Pioneer - Panasonic
Yamaha - B & W
Revox - Tandberg
enz

Donderdag gesloten

(016) 22 43 64
Diestestraat 164-168
3000 LEUVEN

VIDEO

VERKOOP & SERVICE

SONY
UMATIC
BETAMAX
PANASONIC
SANYO
BANG & OLUFSEN
GRUNDIG

Donderdag gesloten

Het ei van Newton

De deur schoof open, langzaam, langzamer, langzaam. De paus kwam binnen, kuste het voltapijt en zei dat abortus slecht was. Ook goedemiddag, antwoorde iemand. De man in het wit werd voorgesteld aan de anderen, die al rond de tafel zaten, en het sociaal overleg begon. 'Agendapunt 1. Konsumpties.' De vakbondsvetegenwoordiger gaf een briefje door na zelf een streepje getrokken te hebben achter het woord 'koffie'. De paus hield het bij een munttee (adem, zijn adem) en de lakei van dienst bracht een kwartier later een dienstbord vol.

'Agendapunt 2'. De voorzitter krabde de jeuk van zijn neus, maar kreeg de tijd niet meer om verder aan te kondigen. De deur schoof immers open, langzaam maar niet langzaam, en Rik De Saedeleger kwam de voetbaluitslagen voorlezen. Geween, tandengeknars en hoongelach werd afgewisseld met het handgeklap van patronaatszide (hadden ze het Toto-formulier korrekt ingevuld?). 'Dag Rik. Dan toch agendapunt 2. De WTV doet ook voor deze vergadering?' vroeg een aanwezige minister maar er was spijtig genoeg geen pers

toegelaten in de zaal. De discussie kabbelde vinnig, vinniger, vinnigst verder: *Fabela* ging ondertussen failliet en de klok gaf 12 uitdurende slagen. 'Wat eten we', het was een vraag die iedereen kon gesteld hebben. Tong met kampernoelies werd met een pruilmondje, vol lange tanden, onthaald. 'Het sociaal overleg wordt tot twee uur opgeschort', sprak de voorzitter en de schoolbel rinkelde. De journalisten stormden binnen en vochten om het stukje tapijt, dat *Johannes-Paulus* gezoend had. ...het stukje tapijt, dat *Johannes-Paulus* gezoend had. Wat is het onderwerp en wat is het lijdend voorwerp in de bijzin? Antwoorden stuur je op naar *Jacques Tati* en vergeet niet een stuk verpakking van een wasproduct in de envelop in te sluiten.

'Agendapunt 3. Konsumpties.' Het was al kwart na twee en de morgenkoffie werd ingeleverd voor bier en appelsap. De lakei was nog maar buiten of de deur spatte open, snel, sneller, snelst. Tien man stormden naar binnen. De voorzitter kon nog zeggen: 'Heren journalisten, gelieve buiten te blijven', maar hij werd 'dadelijk in het Turks van antwoord bediend. En

inderdaad, toen viel het iedereen op dat de heren allemaal een sjal voor de mond droegen, dat hun zakken volgepropt waren met granaten en munitie voor hun automatische geweren en dat ze...

'Wat willen jullie, waarmee kunnen we jullie helpen', probeerden de syndikale vertegenwoordigers. 'WTV? Een vijftiende maand kindergeld? Een Vlaams kultuurpaleis in Ankara?', haakte de paus in maar hij stopte zijn interventie (Turken?). De onaangekondigde gasten lieten de lakei binnen, die over vrouw en kinderen begon te vertellen. 'Do you really want to hurt me? Do you really want me cry?'

Brussel (Belga). De Turkse ekstremisten die gedurende twintig uur de deelnemers aan het sociaal overleg gijzelden en zich daarna aan de wegenwacht overgaven, hebben zich gisteren moeten melden bij de onderzoeksrechter. De tien Turken hebben asiël in België gevraagd. Hun verzoek zal in overweging worden genomen. Vermelden we nog dat door dit incident het sociaal overleg is afgesprongen en dat de paus na het gebeuren een dankmis opdroeg in het Koninklijk Cirkus.

Op één of andere manier is er in Leuven de laatste 100 jaar altijd wel een algemeen overkoepelende studentenorganisatie geweest. Dit zeggen wij er meteen op dat er verschillende formules hebben bestaan: met de huidige A.S.R.-structuur zijn we aan de achtste versie toe. Met een blik op de voorvaders van de A.S.R. vangt de eerste aflevering van dit deel aan. In de tweede aflevering komen de voorbije 11 jaar van de huidige overkoepelende studentenorganisatie aan bod.

Het Verbond

De eerste overkoepeling gebeurde door de «Société Générale des Etudiants»; in 1978 kon dat allemaal nog eenzijdig Frans zijn omdat de akties voor culturele ontvoogding en politieke gelijkberechtiging aan Vlaamse kant pas later — zij het maar enkele jaren — op gang zouden komen. De organisatie overkoepelde de bestaande studentenverenigingen (van literair-wetenschappelijke, ontspannende of religieuze strekking). Een rechtstreeks politiek-ideologisch doel kon echter aan de oprichting van de «Société» niet ontzegd worden: ze geschiedde, met de steun van de rektor, in de verkiezingsstrijd die enkele maanden later zou uitmonden in de eerste Belgische Schoolstrijd; de katholieke studenten voelden zich niet alleen ideologisch maar ook fysiek bedreigd door de burgers van een uiterst liberaal Leuven. Omwille van een groeiend Vlaams bewustzijn kwam de werking van de «Société» in 1898 stil te liggen. In 1902 werd ze opnieuw opgericht — alweer met

VAN NU TOT TOEN

tussenkomst van de rektor — op federale basis met een «Fédération Wallonne» en een «Vlaams Verbond»; het bestuur werd jaarlijks afwisselend door een Waal en een Vlaming voorgezeten. Het in 1888 opgerichte tijdschrift «Ons Leven», Vlaams van strekking, werd de spreekbuis van het Vlaams Verbond om er later in geïntegreerd te worden. Konflikten tussen Waalse en Vlaamse studenten leidden er in 1908 toe dat de federatie ontbonden werd en elk der beide afdelingen onafhankelijk gingen werken. Het Vlaams Verbond voerde als doelstellingen «katholiek» en «Vlaams» in haar banier (ook letterlijk); dit zou ook tot uiting komen in de naampaansing tot «Katholiek Vlaamsch Hoogstuden-

zijn bestuur, maar nam het ook initiatieven tot oprichting van diverse afdelingen en werkingsterreinen (cfr. deel 2). Intern werd op inhoudelijk vlak de nadruk gelegd op het katholiek karakter van de studenten en -werking (cfr. deel 1); extern lag de klemtoon op het Vlaamse (taalwetten, vermederlandsing van de universiteit). Zijn Vlaamse akties leverden het Verbond niet alleen slaande ruzies op met de Waalse studenten, maar brachten het eveneens tot scherpe konflikten met de academische overheid; deze leidde o.a. tot verbod door de universitaire overheid van elke werking van het verbond (en de Fédération) in 1909 en in 1925 zelfs tot ontbinding van het K.V.H.V. door de rektor (een

aantal initiatieven — binnen of buiten het Verbond — waren ontstaan (zie deel 2) die door hun werking of karakter belangrijke organisaties waren geworden en/of vele studenten groepeerden.

Parlementaire experimenten

Als nieuw overkoepelend orgaan werd eind 1944 het «Leuvens Studentenparlement» (L.S.C.; later L.S.K.) opgericht. Het bestuur ervan was samengesteld uit 1 tot 4 stemgerechtigde vertegenwoordigers van de meeste toenmalige studentenverenigingen. Het L.S.C. was niet zoezer een beleidsorgaan dan wel een koördi-

Deel 3: De A.S.R.

tenverbond» (K.V.H.V.) na W.O. I; vandaar dat «K.V.H.V.» en «het Verbond» nog steeds als synoniemen gebruikt worden.

Het verbond zou zich vanaf haar ontstaan opwerken tot de erkende koepelorganisatie van de Vlaamse studenten in Leuven, hoewel het in eerste instantie ingeschreven leden groepeerde. Organisatorisch zorgde het verbond voor opname van bestaande verenigingen binnen

beslissing die officieel nooit herroepen is, hoewel er enkele jaren later een modus vivendi werd bereikt. Dergelijke ingrepen van hogerhand zijn typerend voor de verhouding die bestond tussen de algemene studentenorganisatie en de academische overheid tot aan W.O. II: de studenten onderwierpen zich aan die besluiten zonder groot protest. Na 1945 zou de academische overheid zich niet meer tot dergelijke ingrepen laten verleiden en wanneer ze sankties nam tegen studentenvertegenwoordigers individueel, rezen hiertegen onmiddellijk akties (o.a. niet aanvaarding van een officiële studentendelegatie in '68, maatregelen tegen Germanisten tijdens de aktie Spiess in '73).

Terwijl de verbondsakties zich tot de jaren '20 toespitsten op Vlaamse gelijkberechtiging, voerde het van dan af een Vlaams-nationalistische eenheidsideologie. In de jaren '30 verlegde het Verbond het accent op het creëren van een forum waarbinnen de verschillende tendensen van nieuw-rechtse ideeën binnen de studentenwereld aan bod konden komen en qua akties op concrete realisaties in het Leuvens milieu; het is in die periode dat het K.V.H.V. zijn grootste bloei kende.

Het sterk overhellen van het Verbondsbestuur naar extreem-rechtse V.N.V.-ideeën bij het begin van W.O. II ondermijnde zijn geloofwaardigheid bij de studenten (cfr. deel 2). En hoewel het K.V.H.V. daarna opnieuw een gematigder koers ging varen, was het zowel voor de studenten als de Verbondsleiding duidelijk dat het K.V.H.V. niet meer als enig leidende studentenorganisatie kon optreden. Temeer daar er in de jaren '30

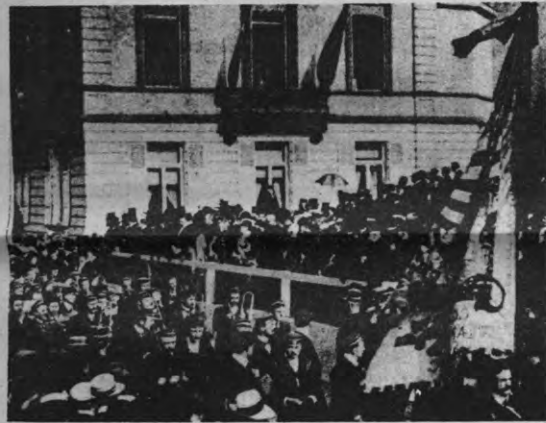
natie tussen de werking van de diverse verenigingen. De akties die in het volgend decennium gevoerd werden — vooral Vlaams en katholiek van karakter — gingen meestal uit van (één van) de deelnemende studentenverenigingen.

De uitbreiding van het aantal studenten (zowel in aantal als van sociale afkomst), het groeiende syndikalistische bewustzijn, bracht ook de idee naar voor van een democratisch georganiseerde studentenbeweging: het overkoepelende L.S.C. kon niet langer in handen blijven van een aantal studentenverenigingen, maar het beleid ervan moest rechtstreeks vanuit de studentengeenschap uitgeoefend worden. Dit was de gedachte die in 1958 leidde tot de oprichting van het «Leuvens Studentenparlement» (L.S.P.), dat 3

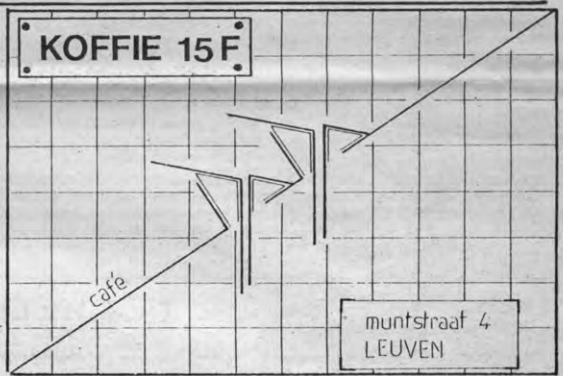
nivo's kende. Het beleid werd bepaald door het parlement waarin 50 rechtstreeks door de studenten verkozen vertegenwoordigers zaten. Het dagelijks bestuur, dat de «Raad van het L.S.K.» werd genoemd, werd waargenomen door 5 uit het parlement gekozen leden en telkens 1 vertegenwoordiger van de zes belangrijkste studentenverenigingen, waaronder het F.K. (cfr. deel 1), het K.V.H.V. en het Blok der Sociale Organisaties (cfr. deel 2). De derde schakel waren de «commissies», aangesteld door het parlement en belast met het organiseren en koördineren van een bepaald aspect in de studentenwerking: pers en informatie, studietoelagen, sociale commissie, sport, culturele commissie, commissie buitenland en huisvestingscommissie. Dit formele studentenparlement was echter een kort leven beschoren. Reeds tijdens het eerste werkingsjaar ('58-'59) was het vaak moeilijk 30 vertegenwoordigers bij elkaar te krijgen. Bovendien was niet zelden «de geest van verstandhouding en samenwerking», die in het L.S.K. moest heersen, zoek; en uit vrees voor verlies aan invloed werd het L.S.K. beurtelings geboycot door de deelnemende verenigingen. De commissies waren de enige organen die ernstig werk leverden.

Het politiek-vertegenwoordigend orgaan dat het L.S.P. wilde zijn, stierf een stille dood toen er in '62 geen verkiezingen meer werden uitgeschreven. Het L.S.K. bleef bestaan, zij het in gewijzigde samenstelling. Het had geen enkel representatief karakter meer en zijn bevoegdheid beperkte zich tot het verdelen onder de studentenverenigingen van subsidies door de wet van '60 (sociale sektor) via de Akademische Overheid toegekend. Die verdeling van subsidies zou regelmatig aanleiding geven tot interne strubbelingen of zelfs breuken. De samenstelling van het L.S.K. zou nog enkele malen gewijzigd worden tot het in '66 bestond uit het F.K., Sociale Raad, Kultuurraad en het K.V.H.V. Tijdens de eerste «Leuven-Vlaams»-akties ('64-'66) kreeg het F.K. een belangrijke invloed

volg op pagina 4
ADVERTENTIE

Op de viering van het 75-jarig bestaan van de (nieuwe) universiteit riepen de Vlaamse studenten «Wij eisen Vlaams op de hogeschool!». De rellies die hieruit voortvloeiden waren de reden waarom de werking van het Verbond door de Akademische Overheid werd verboden in 1909. (foto: AMVS)

Barnaby in Natuur&Techniek:

Nieuwe trends in de bewapeningswedloop

In het septembernummer van Natuur&Techniek verscheen een bijdrage van de hand van Prof. BARNABY, een figuur die hier in Leuven nog wel niet vergeten zal zijn, sinds zijn bezoek vorig jaar (Veto nrs 2, 9). Het mooi geïllustreerde artikel — zoals steeds in N&T — biedt echter gezinszinnig een mooi verbloemde inhoud. Dat indien er geen einde komt aan de steeds toenemende kernwapenwedloop tussen Oost en West een nucleaire wereldoorlog onvermijdelijk is, zal nu onderhand wel iedereen beseffen, maar met deze vaststelling alleen maakt BARNABY er zich niet van af! Hij is er, gezien zijn jarenlange ervaring in het militaire wetenschappelijke onderzoek ook de geschikte persoon toe om dit fenomeen te analyseren, en wel beginnend bij dit wetenschappelijk onderzoek zelf. Hij is namelijk tot het inzicht gekomen dat de voortschrijdende technologie zelf één van de voornaamste factoren is waardoor een wereldomvattend kernwapenconflict steeds dichterbij komt.

BARNABY onderscheidt in de bewapeningswedloop verschillende tendensen. Het aantal kernwapens is op ontzaglijke wijze toegenomen, de kracht van de individuele bommen al evenzeer, zodanig dat men de wereld nu meerdere malen kan vernietigen. Het lijkt mischien cur te stellen, dat zulks «geen nieuws meer is», maar ik wil toch, zoals BARNABY, de aandacht verleggen naar een nieuwe trend, die tot een spectaculaire ommekeer in het militair-strategisch denken heeft geleid. Deze trend situeert zich in de toenemende precisie van de kernwapens.

De precisie van een kernkop wordt gewoonlijk uitgedrukt in «circular error probability» (CEP), dat is de straal van de

geruststellende psychologische faktor die de dreiging van de vijandelijke wapens kon relativeren. Deze psychologie verliest haar houvast, doordat de toenemende precisie der kernkoppen niet meer de bevolking als zodanig, de grote densiteit dus, zou bedreigen maar wel de militair-vitale doelen. De verleiding tot het uitvoeren van een verrassingsaanval wordt hierdoor groter: men denkt de vijand met één slag te kunnen uitschakelen, of allesszins een beperkte nucleaire oorlog te kunnen voeren. Dat hierbij niettemin honderden miljoenen slachtoffers zouden vallen weegt in het militaire denken — sinds Pyrrhus ook won (1) — doorgaans niet erg zwaar.

Dat de technologie in de Sovjet-Unie een paar jaar achterloopt op die van de Amerikanen, is wellicht de enige onbetwoven veronderstelling in BARNABY's betoog. Ze is niettemin aannemelijk, de technologie loopt op andere maatschappelijke domeinen in het Oostblok wel meer dan enkele jaren achter. Aan het opvoeren van de precisie is een verzadigingspunt verbonden, nl. voldoende precisie. Wanneer de Amerikanen het uiterste zullen bereiken hebben, zal de Sovjet-Unie binnen de kortste tijd over een gelijkwaardig systeem beschikken. De vrees voor een preventieve kernaanval vanwege de Sovjet-Unie, zou in Amerika wel eens zo sterk kunnen worden dat ze het gauw zelf doen, vooraleer de Russen er toe in staat zijn.

Amerikaanse bisschoppen waarschuwen

Dat BARNABY de bal niet mist, bewijst misschien de verklaring der Amerikaanse bisschoppen tijdens de afgelopen week, om nooit als eerste een nucleaire oorlog te beginnen. Reagan was inderdaad de eerste Amerikaanse president die openlijk van dit principe was afgestapt, hoewel hij ook achteraf zijn oorspronkelijke verklaringen verbloemde (en verblunderde!). Breznev reageerde deze week alvast met het aanspreken van zijn wetenschapsmensen (om de Amerikanen in te halen!); hij is ook niet blind.

Volgens BARNABY zijn de huidige politieke leiders allerminst opgezet met deze ommezwaai in het militair-strategisch denken, maar... zij zwichten voor de blinde verlangens van bepaalde groeperingen, met name de krijgsmachten zelf, de defensie-industrie, en de legers van wetenschapsmensen en ambtenaren in dit complex betrokken. In plaats van systemen te ontwikkelen die een verdere precisering van de nucleaire oorlogvoering op het oog hebben, en hieronder vallen ook de strategische afweersystemen tegen onderzeese, raketten en satellieten, moet men, volgens BARNABY, het principe van de «blinde afschrikking» blijven handhaven. Men moet dus ook en vooral het wetenschappelijke onderzoek onder controle houden, en bij voorkeur via multi-laterale

(geen éénzijdige maar ook geen tweezijdige) akkoorden.

BARNABY heeft het ook nog over de kosten van het hele zootje voor onze samenleving, denken we maar aan de wereldhonger, de armoede... En er zijn, zoals uit een verslag van de Verenigde Naties blijkt, voldoende civiele projecten voorhanden om de spreekwoordelijke zwaarden nu eens eindelijk tot ploegen om te smeden: «Ons huidige bestand aan bruikbare kennis is waarschijnlijk veel kleiner dan het geval geweest zou zijn als wij ons niet zo enthousiast in de bewapeningswedloop hadden gestort.» (2) Of m.a.w.: het heeft allemaal tot niets geleid, als de afschrikking van het gebruik ervan verloren gaat.

Wilfried Allaerts

Gebaseerd op: BARNABY, F., 1982 — Militair onderzoek en ontwikkelingswerk — *Natuur&Techniek*, 50 (9), 656-675.

Voetnoten: (1) 319 v. Chr. — 272 v. Chr. (2) BOEKER, E., 1982 — *Science and the Nuclear Arms Race*. In: F. BARNABY and C.P. THOMAS (eds), *The Nuclear Arms Race — Control or Catastrophe*. Taylor and Francis, London.

Wapens vormen een gevaarlijk macht vooral omdat macht een gevaarlijk wapen is.

Mysterie en materie

Vierde Europese Poëziefestival

Volgende passus werd ontleend aan een grijs gestencilde reclameblaadje, mij door een wulps ogende jongedame overhandigd op zaterdag 30 oktober, de vierde dag van het festival en tevens de meest interessante (een vrijblijvende uitspraak, temeer daar ik de drie voorgaande dagen niet heb meegemaakt):

"De vereniging, tot wier oprichting werd besloten tijdens het eerste Europese Poëziefestival in 1979 (georganiseerd door de Leuvense Schrijverakademie), heeft tot doel het organiseren van Europese poëziefestivals, het beheer van het centrum voor onderzoek, documentatie en vertaling, het bevorderen van de internationale uitwisseling van dichters in Europa en daarbuiten en het uitgeven van Europese Poëziepublicaties. Hierdoor wenst de Vereniging een concrete bijdrage te leveren tot de kennis van de Europese talen en tot de Europese gedachte."

Voorzitter van de Raad van Beheer is Prof. dr. Emma Vorlat, in kringen van studenten Germaanse filologie niet geheel onbekend, een beschaafde, erudiete, willende dame (wat haar overigens niet belet om mij indertijd zwaar te buizen voor Engelse grammatika — maar dit terzijde).

Voor meer relevante informatie kan men terecht op het adres van de Vereniging, Blijde Inkomststraat 9, waar tevens de Europese Poëziebibliotheek gevestigd is. Deze bibliotheek is opgevat als een openbare leeszaal: poëziebundels, essays en temacahiers met teksten en poëzie aangaande de vier festivals kunnen er vrijelijk geraadpleegd worden.

Het festival. Impressies met een vleugje demagogie

Het festival vond plaats te Leuven, van woensdag 27 tot zondag 31 oktober. Over de eerste drie dagen kan ik slechts, aan de hand van de programmabrochure, zeggen dat zij gevuld waren met panegesprekken, discussies en kolloquia rond het festivaltema 'Mysterie en materie'.

Zaterdag 30 oktober, drie uur in de namiddag: het begin van wat in de programmabrochure opgewekt wordt aangekondigd als 'Groot poëziefest'. De zaal in de Vlaamse leergangen waar men het ooit bestond 'Satyricon' van Fellini af te draaien op 16 mm, wat de beeldbreedte tot de helft reduceerde zodat de spelers herleid werden tot tot vertikale strepen en de film hoogst ongenietbaar werd, is gevuld met een

nogal heterogeen gezelschap: dichters uit Wallonië, Noorwegen, Zweden, Portugal, Frankrijk, BRD, Luxemburg, Spanje en Ierland (de Nederlandstaligen komen vanavond aan de beurt) die zo dadelijk uit eigen werk zullen voorlezen; gekultiveerde dames die de poëten nog gauw-gauw enige belangwekkende mededelingen wenssen te verstreken, wat aan hun optreden een springerig akcent verleent; poëzieminaars die in gedachten reeds in het Nirwana vertoeven en dus voorlopig onbereikbaar zijn voor enige conversatie; en giftige verslaggevers als ondergetekende.

Terugblikkend moet gezegd: het is een boeiende namiddag geworden. Na een korte inleiding door Jos Stroobants, de organisator, die zich zelf ook af en toe bezondigt aan het schrijven van poëzie, doch overigens een geschikte kerel bleek te zijn, nam het feest een aanvang.

Tussen veel archaisch-retorische mirram (waar het team wellicht niet vreemd aan was), een paar uitschietters:

Anise Koltz, Luxemburg. DE SCHELP Door de zee uitgestoten / ligt de schelp op het strand / ze vermoedt het nauwelijks / en tocht bergt zij / tussen de halfgeopende schalen / een diep geheim // mischien het ongezongen lied / van een drenkeling / of de wanhopige geur / van een onderzeese plant // het is moeilijk te bewaren / dit geheim / als de zon brandt / en slechts de snelle vlucht / van een meeuw / het kort overschadwt // maar de zee kent / wat van haar is / alle schelpen heeft ze geteld //

John Montague, Ierland. GODEN (laatste strofe) Geweld stuift op / uit een krater, / hij kent zijn eigen duister, / hij wikt zijn licht, / richt zijn kunsten //

Wolfgang Schiffer, BRD. OUD LEVENSGEVOEL, NIEUW (eerste strofe)

Soms ziet hij zich als dood kind in zijn dromen, / Af en toe voelt hij ook iets vreemds, / een rond zichzelf heenspringen, / nu eens hier, dan weer daar, / alsof zijn eigen vel hem in verwarring bracht, / Over een dode vriend hoorde hij zichzelf zeggen, / dat hij met verlossing ging uit het leven, / Sindsdien is hij stil geworden / en luistert ook meer naar het zwijgen. //

Indrukwekkend was ook RESUME van Arne Ruse (Noorwegen), met woorden 'bare langsomt oppfetter jeg' (langzaam begrijp ik) als ostinato voortdurend herhaald.

Een belangrijke stap in de nog jonge geschiedenis van de Europese poëziefestivals mag hier niet onvermeld blijven: symbolisch werd immers op dit vierde festival een opening geboden naar andere continenten en wel met een gedicht van de Zuid Amerikaanse Marcella del Rio, na de pauze door haar in het Spaans voorgelezen, en vervolgens in Franse vertaling naar voor gebracht door Ch. Carrère (Senegal).

Een initiatief dat aanmoediging verdient, om het met een cliché te zeggen. Steek de bazuin, roer de trom, want hier komen zij die in het zaterdagavondprogramma aangekondigd werden als 'Deel I, Poëzieraad met de Nederlandstalige Dichters', en ik kan me niet voorstellen dat de verantwoordelijken ernstig gezocht hebben om dit onbeduidende klubje bij mekaar te krijgen; dilettantisme, eigenwaan en katholieke geborneerdheid troef, de namen! de namen! roept u, dadelijk, een ogenblik, eerst iets moois, een innig moment dat aan de reading voorafging: de hommage aan Maurice Gilliams, onlangs overleden, één van onze meest innige taalvirtuozen, die wel niet zo zeer om zijn gedichten, als wel om zijn meesterwerk 'Elias of het gevecht met de nachtelijke' bekendheid geniet. Nochtans heeft hij ook een paar sterke gedichten geschreven. Een Roemeense vertaling van één van zijn gedichten werd op een tedere, ingehouden manier voorgelezen door Michel Steriade [Michel Steriade is een Roemeen die lange tijd prof was aan de universiteit van Luik en tegenwoordig kulinaire hoogstudies opvoert in zijn restaurant Sovéja aan St.-Maartensdal]. Tot zover de hommage, terug naar de reading.

Ik ontken niet Willem Barnard (Nederland, pseudoniem: Guillaume van der Graaf) een interessant geval zou zijn voor psychologen die zich verdiepen in regressie-verschijnselen, inteneel; ik snap alleen niet wat de man uitvoert op het podium van een poëziefestival.

Toen Willem nog een knaap was, heeft de oom — in beschenken toestand verkerende — hem wellicht te geestdriftig aangemoedigd bij het voorlezen van een nieuwjaarsbrief; met de gevolgen zitten we nu. Een voorbeeld (uit 'Gedichten voor Didymus'):

Niemand begrijpt er wat van, / Iedereen houdt het maar vol. / Ik weet niet hoe dat kan, / ik ben helemaal hol.

Afgezien van het feit dat de laatste regel getuigt van een verbazend inzicht wat

betreft de eigen schedelinhoud, kan deze kolder toch moeilijk voor grote poëzie doorgaan. Neen, Guillaume. Neen.

Claude van de Berge is iemand die droomt dat hij schrijft en dat iemand hem leest. Ik vermoed dat hij uit zijn laatste roman ('Je droomt dat je hoort dat iemand je roept en dat je luistert') een bladzijde verwijderd heeft om deze op dit festival als een oorspronkelijk gedicht voor het voetlicht te brengen. Auto-plagiat met andere woorden. Bovendien getuigt van een bevredemde kijk op het fenomeen poëzie. Wat anders te zeggen van baarlijke nonsens als:

... en voel dat ik ben als iemand die verlangt te zeggen / wie hij is ... terwijl ik ontroerd word door de gedachte / dat ik je zal herkennen, omdat je gezicht zal uitdrukken / dat je mij verlangt te vragen wie ik ben. (uit 'Het Berkenbos')

Als dit al proza is (eerder nonsens, maar goed), toch zeker geen poëzie. Claude van de Berge houdt er nog wel meer bevredemde ideeën op na. Zo verklaarde hij dat het repetitieve element in de poëzie naar mystiek leidt, waarna hij onmiddellijk (als om deze bewering te staven) overging tot het declameren van 'Het Berkenbos'. Jammer, ik had hem die tesis graag nader zien toelichten.

Erik van Ruysbeek heeft ongetwijfeld goede poëzie geschreven; de huisvijf die hij op het festival presenteerde was echter ondermaats: opgeblazen retoriek, met beelden die sinds decennia cliché's zijn geworden.

Ook Anton van Wilderode heeft niet zijn sterkste gedichten meegebracht, al moet ik toegeven dat zijn onweerstaanbaar sobere wijze van voorlezen wel goed maakt. Van Wilderode was van de hier aanwezige Nederlandstalige dichters bevriende de enige die zijn toevoorders/lezers niet trachtte te overdonderen met gemakkelijker bombast en opgepookte gemoeiesteden.

Van Wilderode is zeker niet onze beste dichter; binnen de Club van Vier was hij evenwel de enige aanvaardbare figuur. Prajs, gevolgd door de uitreiking van de Prijs voor Mystieke Poëzie Fernando Riolo (Spanje). De prijs werd toegekend aan een 23-jarige afwezige, Blanca Andreu, om haar bundel 'Baculo de Babel'. Eerste vervelend bijverschijnsel: de toespraken door Spaanse prominenten, waaronder de ambassadeur, die meer met politiek dan met poëzie te maken hadden. Tweede vervelend bijverschijnsel: de

heer Eugène Van Isterbeek. Deze zeer Geleerde Heer, met de Spaanse prominenten op een rijtje op het podium gezeten, vond het nodig om gedurende de toespraak van de Spaanse ambassadeur als een missiegeerte met het hoofd te zitten knikken, om het publiek duidelijk te maken dat hij, Van Isterbeek, Spaans verston. Dit is van een zo allemachtig grote naïviteit dat het ontroerend wordt: ziedaar een man die zijn kinderzietje ongeschonden heeft weten te bewaren. Bravo Eugène.

De poëzielezing die op dit heuglijk intermezzo volgde, vertoende nogal wat schoonheidsfouten, in die mate zelfs dat van schoonheid nog nauwelijks sprake was. Het geheel werd omlijst met klank- en lichteffecten, en opgeluisterd met wazige dia's: een onduidelijk zootje dat als 'sfeerscheppend' diende aangevoeld. Welzeker; klank, licht en dia's schepten zondermeer sfeer dat de poëzie er onder bedolven werd. Hoogst irritant.

En revolterend was de voorlezing van poëzie van Anton van Wilderode door een recitant, op zondag 31 oktober, in een eerder kitschierig kader (maar dat de mensen die in Vlaanderen op cultureel gebied het mooie weer bepalen stijl nog smaak hebben, wisten we al lang).

Revolterend zeg ik, omdat de recitanten als basisregel twee stereotypen hanteerde die in praktisch elk gedicht terugkwamen: op de hoogtepunten kreeg zijn stem het higgende van een hardloper die het honderd meter spurt afgewerkt heeft; de gevoelige gedeelten werden gekleurd met het temerige van de Hamilton-stem die op de Nederlandse onroep Pampers voor babybiljetjes aanprijst.

Dit is geen alleenstaand verschijnsel: Nederlandstalige recitanten hebben in het algemeen de neiging poëzie bij te kleuren, daar waar het Nederlands een taal is die, zeker in haar poëzie, geen bombast verdraagt; Nederlandstalige poëzie dient 'sec' gebacht te worden.

Algemeen kan men voor dit festival overigens zeggen dat de voordracht (door recitanten) te zeer de nadruk legde op de voordracht en niet op de poëzie, waar het hem tenslotte toch om gaat. Afgezien van dergelijke randverschijnselen die in de toekomst wellicht vermeden kunnen worden, moet ik zeggen dat het festival wat mij betreft best een boeiende belevenis is geworden, een 'must' voor de komende jaren.

Peter Hanssens

ADVERTENTIE

'T T HEEHUISJE

Ravenstraat 23

Steeds soep, slaatjes, pannekoken, omeletten en nog vele andere dingen.

Kom eens proeven!

Wij verkopen ook voltarwebrood, zelfgemaakte cake en ei-, vlees-, groente- en visslaatsjes. Open: maandag t/m vrijdag 11u-18u.

ADVERTENTIE

BLOKKEN BEU ?

Spring eventjes bij CABAY binnen want daar wachten momenteel talloze nieuwe boeken uit de nederlandse literatuur op u.... Een fijne ONTSPANNING aan een schappelijke prijs!

Vergeet het niet: CABAY, FOCHPLEIN 6, LEUVEN.

cabay

Tot ziens!

VAN NU TOT TOEN

vervolg van pagina 3

(cfr. deel 1) wat enerzijds voor herrie binnen het L.S.K. zorgde, waarin het K.V.H.V. zijn positie in het gedrang zag komen; anderzijds leverde dit de geboorte van het 'F.K.-blad' (1965) op dat grote werkklank vond in het Leuvense studentenmilieu; deze publicatie bleef bestaan tot 1970, maar was in '67 omgedoopt tot «Rerum».

De doorgebroken syndicalistische stroming leidde in '66 tot de omvorming van het L.S.K. tot het «V.V.S.-Leuven» (cfr. deel 2), waarin 8 afgevaardigden van het F.K., en telkens 3 vertegenwoordigers van Sociale Raad en Kultuurraad zetelden; het K.V.H.V., dat voorzien was in deze structuur, werd buiten spel gezet omwille van interne strubbelingen.

De tweede «Leuven-Vlaams»-actie — met de klemtoon op een eigen inhoudelijk en organisatorisch democratische universiteit — ('67-'69) werd niet zo zeer gedragen door een overkoepelend orgaan, dan wel door progressieve studentleiders. Ideologische opvattingen en persoonlijke initiatieven van deze laatste resulteerden in een breuk binnen V.V.S.-Leuven en in mei '68 riep het F.K. zich uit tot algemeen representatief orgaan van de Leuvense studenten.

De gedeeltelijke inwijlding door de Akademische Overheid van studenten-inspraak en de daaraan verbonden eis tot representatieve studentenorganisatie had de oprichting van de «Algemene Studentenraad» (A.S.R.) in september '69 tot gevolg. Ze was parlementair gestructureerd. Het parlement (de «Raad» genoemd) bestond uit verkozen leden per fakulteit (minstens 2 en per schijf van 400 studenten nog eens 1); zij was «de enige studentenorganisatie, die representatief kon optreden voor de ganse Leuvense Nederlandstalige studentengemeenschap» en stelde zich tot doel «de

belangen van de studenten van Leuven-Nederlands te verdedigen en dit in de ruimst mogelijke zin. De Raad zal zich ook uitspreken over alle maatschappelijke problemen, die medebepalend zijn voor de studenten als leden van de maatschappij». Naast de direkt verkozen leden waren er ook gekoopte leden: 2 van Sociale Raad en 1 van Kultuurraad en Sportraad. Het F.K. was opgegaan in de Raad. Het dagelijks bestuur werd gevormd door 8 leden binnen de Raad aangeduid, 1 afgevaardigde uit Sociale Raad (die instond voor vertegenwoordiging in het «Comitee studentenvoorzieningen» — cfr. deel 2). 1 afgevaardigde van het A.S.R.-blad («Rerum») en de delegatieleider van Leuven Nederlands voor V.V.S.

De raden, die voorheen de pilaren waren van de overkoepelende organisatie, werden in feite herleid tot werkgroepen.

De parlementaire A.S.R.-structuur is van korte duur. Al vlug duiken er allerlei moeilijkheden op die de werking — konform de statuten — onmogelijk maken. Vooreerst bleek het innemen van politieke stellingnamen beperkt te moeten blijven tot het terrein van de eigenlijke studentenverenigingen en geen exclusief terrein van de A.S.R. kon zijn. Bovendien deden zich grote problemen voor met de werkgroepen: deze hadden hun materies grondig onder de knie met als gevolg dat ze er een heel andere mening op na hadden betreffende het te volgen beleid dan de officiële beleidsmensen binnen de Raad, die oordeelden op basis van spontane mening en representativiteit.

Eind januari '70 moest de A.S.R.-Raad dan ook besluiten tot «het fallicet (...) van een bepaald parlementarisme, een louter formele democratie».

m.m.

volgende week: deel 3 afl. 2: «Van A.S.R.-structuur naar A.S.R.-werkings»

Gents filmgebeuren

Films: je raakt er niet op uitgekeken

Het 9e Gents filmgebeuren (14/10 tot 24/10) kende een enorme publieke belangstelling (21.300 bezoekers) en kon dank zij een ruim aantal privé-sponsors voor een uitgebreid en boeiend programma van ongeveer 70 films zorgen. Het grootste gedeelte van het filmaanbod bestond uit films die op diverse festivals wel goede vermeldingen hadden gekregen maar die door hun a-kommerciële karakter of door commerciële overwegingen van de verdelers nooit in de Belgische bioscopen raakten. Daarnaast werd de aandacht verdeeld over een aantal muziekfilms, 6 kinderfilms, het zogenaamde Belgisch filmvenster, Oberhausen 82 (festival van kortfilms), R.W. Fassbinder en Carlos Saura. Vermeldenswaardig tussen het groot aantal maar weinig bekende gasten zijn Orlow Sunke (*De smaak van water*), Marion Hänsel (*Le lit*), Maureen Gosling (rechterhand van Les Blanc de *Burden of Dreams*), Robbe de Hert en Erik de Kuypere die resp. *Maria Danneels* en *Casta Diva* kwamen voorstellen.

Maria Danneels is de verrassende verfilming van "Het leven dat wij droomden" van Maurice Roelants. Het verhaal gaat over de driehoeksverhouding tussen Maria, Irene en Richard en is gesitueerd in de jaren '30. Dat verhaal wordt door Robbe de Hert ingebed in het kaderverhaal van een scenario anno 1981. Deze fantasee over de verfilming van 'Maria Danneels' dat hij op zijn beurt in de jaren '60 verteld. Knap scenario dat vlot werd verfilmd en op dezelfde manier werd gemonteerd. Hitchcock, James Dean, produktiemoeilijkheden, gevatte dialogen rake karakterisering en entertainment. Robbe de Hert in co-productie met de BRT.

Maria Danneels wordt op zondag 21/11 uitgezonden via BRT. Kijken!

De Gentse Dekaskoop bood dit jaar onderdak aan het filmgebeuren; meer bepaald in 3 van de 10 zalen en in een geïmproviseerd persfoyer. Geen over en weer geloopt meer in de Gentse straten maar van een echte festivalster hebben we weinig gemerkt. In de eerste plaats was er het koude onpersoonlijke karakter van de dekaskoop zelf dat enigszins opgevangen werd door de publieke belangstelling, ook voor de andere zalen waar de gewone programmatie doorging. Alleen de talrijke affiches en de ijerige ploeg van Roel van Bambost deden veronderstellen dat er iets bijzonders aan de gang was.

De programmatie liet toch geregeld steekjes vallen. Dinsdag, woensdag en donderdag bleek het niet mogelijk te zijn voor 19.00 u.: 's avonds een interessante film te programmeren. 's Avonds werd het dan een *welk-van-de-drie* spelletje waarbij je met onbekende films vaak het risico van de verkeerde gok liep. De laatste dagen was het echt schrappen geblazen want films die slechts 1 keer geprogrammeerd waren bleken parallel te lopen met andere films in (wat dacht u) verschillende zalen. Het filmprogramma bleef echter dit jaar niet hangen in sociaal-politieke documentaires maar speelde bewust in op een ruimer publiek zonder ooit commercieel te worden.

Openingsvoorstelling

Een tweekeuzemogelijkheid want voor Woody Allen fans was er *A Midsummer Nights Sex Comedy* en voor de anderen Wim Wenders.

Der Stand der Dinge. Geen documentaire *Burden of Dreams* maar fictie in fictie, zwart op wit. Een Amerikaanse filmploeg is aan het werk in Portugal en opens blijkt dat er geen pellicule meer is. Het filmen wordt stopgezet en de leden van de filmcrew worden afzonderlijk voorgesteld in hun off-set activiteiten. De manier waarop dat gedaan wordt is een aanduiding van hun totale geleerdheid van elkaar. Zeer symbolisch geladen film waarvan zowel de structuur,

Op de slotdag van het Gentse Filmgebeuren draaide er nog — eenmalig voor België — de full length version van *Heaven's Gate*. Too lengthy.

het scenario en de kamerbewegingen in functie staan van het hoofdthema: "verhalen bestaan alleen in verhalen, maar de tijd gaat voorbij zonder in een verhaal te moeten veranderen." Een ironies drama voltrekt zich dan ook op het einde: Fritz probeert de moordanslag op zijn producer in 1 lange kamerbeweging vast te leggen. We zien dan in de op de grond vallende kamera nog net een wegrijdende auto uit het beeld verdwijnen. *Der Stand der Dinge*, een persoonlijke (er staat niet: autobiografische) film die op alle niveaus neigt naar gesofistikeerd perfectionalisme — een 24-kaarats *Leuue* meer dan waardig.

— Verrassingsfilm —
Fillipijnen

De verrassingstraditie van het Gents Filmgebeuren was dit jaar geen hoogvlieger. *Kisapmata*, een Fillipijnse film van *Mike de Leon* gaat over een autoritaire vaderfiguur die zijn enige dochter tot incest wil en ook na haar huwelijk zijn rechten op haar niet wil opgeven. Voor *Mike de Leon* misschien een stap in de goede richting omdat in zijn film sociale kritiek gekoppeld wordt aan concreet familiedrama, de manier om de censuurwetten van de Marcos-dynastie te ontglippen. Toch kunnen we stellen dat Lino Brocka zowel in zijn sociale kritiek, zijn onderwerpen en vooral cinematografisch veel verder staat. Brocka was niet in Gent wegens de opnames van zijn nieuwste film, *Jaguar* was trouwens zijn enige film die in Gent aankwam (ook *Bona* was geprogrammeerd). Met het Amerikaans ideaalbeeld van *stardom* voor ogen stortten 2 jonge mensen zich blind in de handen van een stel exploitanten. Een *Kayumanggi* (door Fil. acteurs gespeeld) film-noir waarin Brocka de gevaren van een konfrontatie Oost en West vastlegt.

Ook over Manila, maar onder de regie van de Franse regisseur *Pierre Rissient* gaat *Cinq et la Peau* — een film over het zoeken naar identiteit in de bevreemdend sensuele maar armoedige sferen van de Fillipijnse hoofdstad. Een elitaire filmgedicht dat alleen maar vervelend en dekadent overkomt met de bloedvlekken van *Kisapmata* en *Jaguar* nog in het achterhoofd.

Japan

Het ander oosters land dat in Gent ruime aandacht kreeg was Japan dat vertegenwoordigd werd door 2 films: *Irezumi* van *Takabayashi* en *Sonezaki* van *Kurisaki*. De tatoeage-film of *Irezumi* is een Japans subtiel vertelde film waarbij de tatoeage een brug vormt tussen de hypokritische relaties en eerlijke gevoelens. Terwijl een Japanse vrouw in een vleeselijke orgastische gemeenschap is met de leerling, borduurt de meester-tatoeëerder aan zijn kunstwerk: van een naakte rug tot een creatieve schepping of via een erotische pijnbeleving naar een reële gevoelservaring. De andere Japanse film uit 1981 is *Sonezaki*. Deze film werd gemaakt om de Japanse *Bunraku*-traditie

op beeldband vast te leggen. *Bunraku* is een vorm van poppentheater met poppen die 1/3 van de menselijke levensgrootte hebben. De poppen in de film werden in een natuurlijk kader geplaatst maar dit deed duidelijk afbreuk aan de originele bedoeling van de film. Ook bleek het natuurlijke kader vaak te ruim en de in het zwart geklede manipulators té storend om de handelingen van de poppen harmonisch te laten verlopen. Kameraman Kazou Miyagawa zorgde er op zijn beurt wel voor dat de poppen dramatisch tot hun recht kwamen. Soms boeiend

— Sluitingsfilm —
Amerika

Victor/Victoria is een komedie uit 1933 die door *Blake Edwards* werd bewerkt tot een gevatte komische voorstelling. Twee op straat gezette entertainers nemen onder een valse identiteit de artistieke elite van Parijs in de jaren '30 bij de neus. Identiteit, persoonlijkheid en emancipatie, daar draait het om. Muziek, dans en vooral entertainment in *gay-gay* Parijs anno 1930.

Vermelden we bij de Amerikaanse producties nog de full-length version van *Cimino's Heaven's Gate* en *Burden of Dreams* onder regie van *Les Blanc*. *Heaven's Gate* is een uitgesponnen (245') en dure productie die weinig meer te bieden heeft. Een filmverving waar je hooguit 3 scènes uit onthoudt die cinematografisch erg knap gemaakt zijn. (3 scènes op 4 uur tijd is een bijzonder laag gemiddelde.) *Burden of Dreams* is een bijzonder boeiend document over de uitdaging van een droom? *Burden of Dreams* is meer dan een documentaire geworden; de ontroufing van een strijd tegen de natuur als het ware met in de hoofdrol *Werner Herzog*.

Verder waren er nog 4 *Fassbinder*-reprises uit de jaren '72, '76 en '79. Telkens op een andere manier slaagt *Fassbinder* er in om een zeer persoonlijke

film te maken. Doorlichting van en niet zozeer identifikatie met de personages is een herkenbaar *Fassbinder*-gegeven. Wat bij hem blijft boeien is niet zozeer het filmverhaal maar wel zijn gebruik van de plot en de personages om er allerlei indrukken, associaties en diep-menselijke aspecten aan op te hangen. Hierbij concentreert hij zich op hetzij individuen. (Ich will nur das Ihr Mich liebt, *Bolwieder* en *Bremer Freiheit* en zijn recentere films) hetzij op een volledige generatie in *Die Dritte Generation*, een film die in Gent een extra-voorstelling kreeg. Andere films die dezelfde gunst mochten genieten waren *De smaak van water* (zie volgende Veto), *Bodas de Sangre* (C. Saura), *(A. Ozgenurk)* en *Light Years away* (A. Tanner).

Een boeiende programmatie die in dank werd afgenomen. Uitkijken wordt het alvast naar de 10e — of jubileum — uitgave van het Gentse Filmgebeuren waarbij gedacht wordt aan een nauwe samenwerking met het *Festival van Vlaanderen*.

Marleen Wijnants

Geen enkele partij
— is onpartijdig

kr

Elvis, Buddy, Chuck et les autres

Celluloid Rock nu zwart op wit!

Ongeveer anderhalf jaar geleden zond de BRT een serie over de geschiedenis van de rockfilm uit. *Celluloid Rock* genoot enige bijval en werd door *Humo* zelfs goed bevonden voor z'n *HAI*-prijs. Het onvermijdelijke boek, dat de gedrukte verwerking van de TV-reeks moet voorstellen, ligt nu op de toonbanken te wachten op koopkrachtigen, moesten die er nog eventueel zijn!

In zijn woord vooraf poneert Roel Van Bambost — dezelfde als Miek & Roel — dat rockfilms hem altijd geboeid hebben om de eenvoudige reden dat hij steeds een liefhebber is geweest van rockmuziek. Dergelijk simplisme is niet typerend voor het ganse boek, dat het midden houdt tussen een zakelijke encyclopedie en een emotioneel kijkboek, vol met plaatjes van de rockgoden. De verdeling van de beschikbare oppervlakte papier is dan

ook op een compromis uitgelopen, zowel het aantal illustraties (zeg maar foto's en affiches) als teksten is doorheen het boek netjes evenredig verdeeld. Van Bambost wil de lezers met zoveel mogelijk relevante gegevens (in het bijzonder namen) beladen, maar dit gebeurt dan wel regelmatig ten koste van de vlotte leesbaarheid. Het werk is chronologisch opgebouwd: vanaf de rock 'n roll revolutie midden de jaren vijftig gidst de auteur ons door het celluloid oerwoud tot aan de *mur* van Pink Floyd. Het pleit voor Roel dat hij ook eens achter het projectiescherm is gaan loeren, want naast het eigenlijke thema schetst hij eveneens heel beknopt de brede historische achtergrond, waar die rockfilms natuurlijk in thuishoren. Het blijft dus niet bij een enge opsomming van jaartallen, namen, titels en korte inhoudsanalyses. De beschrijvende artikelen, gekruist met de nodige dosis nostalgia worden flink doorspekt met korte interviews met auteurs, zangers, cineasten, critici ... de een al interessanter dan de anderen. Zo worden ook de minder fraaie kantjes — in de vooronderstelling dat er fraaie zijn — van de filmindustrie eveneens belicht, volgens sommigen misschien onderbelicht. Denken wij maar aan het kunstmatig fabriceren en exploiteren van tieneridolen. Alhoewel Van Bambost te pas en te onpas alom bekende oude kost terug opwarmt (het stuk over *Beatlemania* is hiervoor exemplarisch), mag dit boek toch rustig beschouwd worden als een bruikbaar inleiding in het domein van de rockfilm; vooral omdat dit voor mij het enige bekende en zo uitgebreide werk is in onze bloedeigen moedertaal. Door achterin nog een index van de

vernoemde films en regisseurs te plaatsen, is dit boek eveneens geschikt als een bescheiden naslagwerk. Om alle misverstanden uit de wereld te helpen dient er nog vermeld te worden dat de auteur de televisieproducties, de underground-films, de Franse (*Johnny Hallyday & Co*), Duitse (*Peter Kraus* en *Conny Froboess*) en andere west- of oosteuropese producties buiten beschouwing gelaten heeft. Volgens hem voegden ze niets wezenlijks toe aan de rockfilmevolutie, wat evenwel een persoonlijke visie van Van Bambost zelf is, net zoals zijn boek trouwens!

Pascal Lefèvre

Roel Van Bambost, *Rockfilms* (naar de BRT-serie *Celluloid Rock*) Uitgeverij Masereelfonds, 1982 (150 blz.)

Roel Van Bambost

PRIJS SKI ALL SPORT = PRIJS SKI SKISTATION
(en lager)

ALL SPORT DIESTSESTRAAT 108 LEUVEN

ADVERTENTIE

En rekeningen betalen ?

Met je KB-Studentenrekening natuurlijk !

Toch praktisch eigenlijk, zo'n KB-Studentenrekening waarmee je zelfstandig uitgaven kan doen. Zo betaal je b.v. de huur van je kot eenvoudigweg met een doorlopende opdracht. Met overschrijvingen kan je allerlei andere rekeningen vereffenen. En je kan dag en nacht aan je geld met je gratis Bancontactkaart (*).

Zelfs al ben je nog geen 18, dan kan je met de toestemming van je ouders toch een rekening openen.

Boven de 18 mag je zelfstandig een KB-Studentenrekening openen. Je hoeft enkel binnen te lopen in een van onze kantoren dicht bij de universiteit.

Hartelijk welkom.

(*) gratis tot je 21 bent.

Enkele kantoren in de omgeving van KU-Leuven.

Mrg. Ladeuzeplein 15*
Sint-Jacobsplein 9/10

Naamsestraat 14
Justus Lipsiusstraat 20a
Naamsestraat 173

Diestsesteenweg 19, Kessel-Lo
Tiensesteenweg 93, Kessel-Lo

Naamsesteenweg 130, Heverlee*
Geldenaaksebaan 149, Heverlee

* Om je nog beter te dienen blijft dit kantoor op vrijdagavond open tot 18.45 u.

KREDIETBANK

Service begint bij het betere onthaal.

ADVERTENTIE ADVERTENTIE ADVERTENTIE ADVERTENTIE ADVERTENTIE ADVERTENTIE ADVERTENTIE ADVERTENTIE ADVERTENTIE ADVERTENTIE

Stella opent studentencafé «De Rector»

Vóór de vakantie kon je er vanalles vinden: behangpapier voor je kot, verf en terpentijn, en zelfs kleefletters om op je deusjevoetje te plakken. Nu is het een café. Een studentencafé. «Het studentencafé» zegt uitbater Jos Corten, bij velen beter bekend als «Joske Poep». Misschien omdat het zo'n schone jongen is...

Wij waren in «De Rector» eventjes vóór de officiële opening verleden dinsdag. Toen was er nog niet teveel volk en kon je het interieur nog zien.

Later op de avond was dat niet meer mogelijk, maar daarover straks meer. Waar nu «De Rector» is, bevonden zich vroeger drie huizen, en dat kan je nog merken. Grosso modo kan je

het gelijkvloers als volgt indelen: in het linker gedeelte bevindt zich de ingang, de discobar en de toog, in het midden is er de «hoofdstraat» en in het rechter gedeelte zijn er eerder rustige hoekjes, en ook de trap die naar de verdiepingen leidt. Daar komen allerlei zalen en zaaltjes, men spreekt van een bodega en zelfs, als de «nieuwe wet Vandervelde» erdoor is, van een bar voor sterke dranken. Op de openingsavond was de grote vergaderzaal op de tweede verdieping reeds bezet. «Lange Wapper» uit Antwerpen (of wat dacht je?) hield er een cantus ter ere van het enige gebuisde clublid. Alle 22 anderen waren geslaagd. Nog een geluk dat er één zich «gedevouerd» heeft, anders was er geen reden geweest tot vieren!

Maar laten we terugkomen op de begane grond. Naar het café, meer bepaald. Men kan niet zeggen dat het rustiek is, maar evenmin is het modern, dat wil zeggen: er zijn elementen van beide stijlen in verwerkt. Het is... studentikoos. Met plezierige muurschilderingen, met verschillende uitbeeldingen van het rectorpersonnage, met - vooral - een indeling die afgestemd is op een studentenpubliek. Zo is er bijvoorbeeld de «drinktable», een soort tweede toog evenwijdig aan de eigenlijke tapkast en kennelijk bedoeld voor «serieuze» drinkers. Er zijn natuurlijk een aantal tafels en zithoekjes voor 2, 4 of 6 personen, maar men heeft ook gedacht aan grote gezels-

schappen: zithoeken waar je met 10 of zelfs 20 man plaats vindt. En er is nog iets: ruimte! Wat wij de «hoofdstraat» genoemd hebben is in feite een brede gang waar je in kleinere of grotere groepjes kan staan kletsen, drinken, salamanderen of zelfs de farandole te dansen.

De opening van «De Rector» gebeurde, zoals gezegd, verleden dinsdag. Nogal een ongewone dag, zo te zien. Wij hebben cafés weten opengaan op een vrijdag, een donderdag of de dag vóór een feestdag, maar een dinsdag, en dan nog de dag na een feestdag...? Wel, het was een schot in de roos! Logisch, zal je zeggen, dat er veel volk komt als je

gratis tapt. Klopt. Maar het bijzondere is wel dat het volk blééf, ook nadat de gratis vaten Stella leeg waren. En wat méér is, nadat de onvermijdelijke «officiële» bezoekers vertrokken waren, kwam het échte studentenpubliek. Niet zozeer de eerstejaars, maar de doorwinterde studenten. Diegenen die het klappen van de Leuvense zweep al eerder hebben leren kennen, die over ernstige dingen kunnen praten, en een stevige Stella opzij zetten. Persoonlijk hebben wij een zeer boeiend gesprek gevoerd met een Brusselse derdejaars. Studeert in Brussel, maar is op kot in Leuven. «Om de Leuvense sfeer op te snuiven» zei ze. Want die sfeer, in Leuven, daar gaat toch niets boven!

Feuilleton

Wachten op een volgende aflevering

Verleden week kon je in deze zaal van 't Stuc een aflevering uit een feuilleton gaan bekijken. Aantal afleveringen onbekend. Het feuilleton gaat over "afstanden", tussen mensen, tussen binnen en buiten, fysieke en mentale afstanden. Wat je ziet is een momentopname, een tussentijds verslag over hoe ideeën daaromtrent in dans om te zetten zijn, en hoe de eigenheid van de zaal, het publiek, de repetetijd verwerkt werden in reeds ontwikkelde dansvormen. Over een maand is het wellicht al weer een heel andere voorstelling. De dansers zijn het konstante element, onder de noemer: *Stichting Dansproductie*.

De dansen in Feuilleton vertrekken van heel eenvoudige bewegingen, ballet-oefeningen. Daar worden andere elementen in verweven: een vleugje jazz-ballet, iets wat mij vaak aan tapdans herinnerde, en vooral heel wat pantomimische uitbeelding. De Stichting blijkt daarbij een heel sterk gevoel te hebben voor visuaal: de zijruiten van de zaal werden omgevormd tot spiegels door er spots achter te plaatsen, een heel verrassend effect, er werd binnen gedanst, er werd op een leuke manier met licht en met allerhande gadgets omgesprongen (zoals bv. de vier kleine kassetrekortdjes, die vogelgefluit produceren en plots de zaal inzwefden). Overigens, geen middel werd ongebruikt gelaten. De menselijke stem komt in twee talen de opvoering ondersteunen, en zelfs een oud Super-8 familiefilmje komt eraan te pas. Ook de muzikale omlijsting putte uit veel inspiratiebronnen: sterk ritmische patronen, zoals in nieuwe rock, Bartok, John Cage... Een van de sterkste kanten van de opvoering vond ik, onze redakteur muziek vond het echter maar nep. Tja.

Aliënerie onder blauwe hoogzonen

Dat moet allemaal dienen om het begrip afstanden te verkennen. Dat doet de groep in verschillende modaliteiten. Opening en slot tonen de groep die de ruimte aan sich naar voor en achter, links en rechts, in een cirkel verken. Het verband met andere zaken (vroegere repetities en opvoeringen) wordt gesuggereerd door de auto die je buiten ziet aankomen en parkeren. Vervreemding en absurditeit presenteren (het kan niet meer anders lijken het soms) ook de revue: iemand die een cirkel van glazen rond zich opbouwt, iemand die danst als een ontregelde mechanische pop onder het schel deklameren van een-nonsensikale monoloog

(If you have a good temper, keep it; if you have a bad temper, don't lose it), een tafereel waarin vier vrouwen met zwarte zonnebril, in jaren-50 kledij, een blauwe zon aanbieden en huiverig toevlucht zoeken bij elkaar. Die momenten worden doorkruist door verbeeldingen van gewone mens-mens-relaties; twee of drie dansers die elkaar beurtelings aantrekken of afstoten. Dat zijn de momenten dat het stuk het sterkst gewoon ballet benadert.

Hoewel het geheel onderhoudend is, af en toe zelfs origineel, blijft het allemaal nogal vrijblijvend. Dat is in hoofdzaak aan een behoorlijk gebrek aan structuur, en daarom ook dragende tematiek (het woord afstanden maakt nog geen thema) te wijten. Een identiek begin en einde, het vaak hernemen van dezelfde bewegingen (bv. een inhalië beweging met de arm, het schokkend over de scène bewegen), een sporadisch hernemen van een gegeven (bv. de glazen), kan dat euvel niet echt verhelpen. Het teveel aan middelen kan dan storend worden. Dat zet ook de nadelen van de gevulde werkzette — tussentijds presenteren van een produktie in volle ontwikkeling — goed in de verf. Daaronder vallen: slordigheden — heel storend —, onvoldoende expressie in de beweging (handen die een ganse vertoning door er slappes bijhangen), teveel overbodige trouvaillies.

Toch leuk

Toch was het een leuke voorstelling: een grondiger afwerking en een grotere concentratie op de essentiële ideeën van de voorstelling, waarbij de werkelijke originele vondsten enkel kunnen winnen, kan van een volgende aflevering een echt boeiend geheel maken.

Pieter T'Jonck

kreten & gefluister...

Oude nieuwtjes hebben horzelvoeten. Kan ik ook niet op zere tenen trappen. • Zoals voor twee weken aangekondigd in onze reeks niet-roddels, maar Grote Waarheden uit Oude Archieven. • Met alvast dank aan onze informant op Sociale Raad en zijn archief. • Hier gaan we. • Op 22 januari 1963 werd in de Kamer van Volksvertegenwoordigers een Wetsvoorstel ingediend. • Zoals wel meer gebeurt. • Maar hier ging het om een voorstel tot *invordering van een studietoeloo ten gunste van de studenten met bescheiden inkomsten*. • Het voorstel zou nu waarschijnlijk weggehoond worden. Vooruitgang? • Vooruitgang? • In de toelichting bij het wetsvoorstel lezen we o.a. *het (wetsvoorstel) bereidt de afschaffing voor, door de plaats ervan in te nemen, van het voorbijgestreepte systeem van de studiebeurzen, dat altijd onzaker en weinig te vertrouwen is.*

70% teruggebracht (art. 7). • Het wetsvoorstel werd ingediend door ene Lucien Harmegnies. •

□ □ □

Waar we nog EUREKA konden roepen. • Bij een antwoord op een vragenlijst i.v.m. de Alma. • Bijeen-geschreven door het toenmalige bureau (1972) van *sosjale raad* (sic). • Het gaat meer bepaald om de relatie met de RVS (Raad voor Studentenvoorzittingen). • De controle die de RVS mag verwerven mag niet verder gaan dan een toezicht op het *sosjale beleid van de Alma*, aldus de tekst van SosjaRa. • In deze kontekst worden als *sosjale* doelstellingen van de Alma genoemd. • *Het streven naar een op socialistiese basis opgebouwde onderneming.* • *Met gunstige arbeidsvoorwaarden, zelfbeheer van het produktief personeel en ook arbeidszekerheid.*

Wat ons deed branden van nieuwsgierigheid. • Zie Veto vijf, pagina vijf. • *Wat we niet vonden.* • Hoewel we daarvoor een gans weekend alle mogelijke archieven hebben doorzocht. • De geschriften van J.H. Verbanck. • *Noch Mijn Pappie* uit 1963, noch *Mijn fallische faze* uit 1964. •

□ □ □

Toch maar een geruchtje. • Een Kultuurraad - medewerkster was stout. • In de bar van het Stuc noemde Goedele De Keersmaecker (want over haar gaat het) zichzelf de *direktrice* van 't Stuc. • Maar de zuipschuit aan wie ze dat plechtig meldde, bleef onverschillig. • Dus deed GD er een schepje bovenop. • *Weet u wel dat ik deze tappers kan ontslaan?* klonk het. • Tappers Plecter en Erik hielden hun mond. • Wijselijk?

480 (1962-1963) - N° 1

Kamer

van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1962-1963.

22 JANUARI 1963.

WETSVORSTEL

tot invordering van een studietoeloo ten gunste van de studenten met bescheiden inkomsten.

Wat dan de praktische uitwerking betreft, komt het voorgestelde studietoeloo op 20000 fr. per jaar (basis indexcijfer 100, in 1962!) en het mag genoten worden *samen met enigerlei studiebeurzen* (art. 3). • Moet je bissen? • Geen probleem. • Je krijgt nog 85% na een eerste zakking bij de examens tot overgang naar de onmiddellijk hogere klas. • Als je later nog eens zakt, wordt het bedrag tot

Orde der geneesheren

Hippokrates weent bittere tranen...

Het Zwartboek 'Orde van Geneesheren' dat de Aktie Orde Vlaanderen bij EPO heeft gepubliceerd is ten onrechte een boek dat enkel voor geneesheren bestemd lijkt.

Het boek bekampt de deontologische kode van de Orde, die onder het mom van 'eerbied en waardigheid' van het beroep, in feite erop gericht is 'de autoritaire en hiërarchische positie van het geneesherenkorps tegenover de andere gezondheidswerkers en tegenover de bevolking, de patiënten, te vrijwaren.'

Als eerste punt van een manifest dat de schrijvers achteraan het boek ter ondertekening aan de lezers voorleggen staat vermeld, dat de besluitvorming inzake gezondheidsrecht, het voorwerp dient uit te maken van een brede maatschappelijke discussie, waarbij naast geneesheren en andere gezondheidswerkers ook vertegenwoordigers van de bevolking en de patiënten dienen betrokken te worden. Men stelt voor een officieel orgaan voor dit doel op te richten.

De lezer blijft echter op zijn honger zitten, om meer te vernemen hoe die 'inspraak van patiënten' kan gerealiseerd worden. Nergens in het boek vindt men iets terug van concrete ideeën die in dit verband leven bij het Initiatiefkomité van Dr. De Maseneer, of bij de PVDA-dokters van Hoboken, Genk, Zelzate, of geformuleerd door Illich.

Eer en waardigheid

De Aktie Orde Vlaanderen groepeerde in 1980 geneesheren die in 1980 weigerden het — verplicht — lidgeld aan de Orde te betalen.

De Orde van Geneesheren is opgericht in 1938 bij wet, om te waken over de 'eer en waardigheid' van het medische korps. Hiertoe heeft de Orde het recht gekregen om overtredingen te beteugelen, die niet ernstig genoeg zijn om recht te bevoegdheids van de gewone rechtbanken te vallen, maar toch nadelen berokkenen aan de patiënten en de eer van het beroep. Reeds voor de tweede wereldoorlog bestond er bij de regering ernstige bezorgdheid over de mogelijkheid dat de Orde feitelijk zou samenvallen met de vakbonden der geneesheren, de zgn. Syndikale Kamers. In dat geval immers zouden de vakbonden een machtspositie krijgen over de geneesheren, via dat tuchtrecht. Zulks gebeurde sinds 1962 als de totdan toe versnipperde vakbonden der geneesheren, onder druk van omstandigheden — toenmalige hervorming van de ziekteverzekering, herinner u de grote artsenstaking van 1964 — fusioneerden tot de Syndikale Kamers van Dr. Wijnen. Deze laatste stelt dat de doelstellingen van de Orde en de Syndikale Kamers gelijk zijn, alleen de middelen verschillen: de Syndikale Kamers gebruiken de syndikale aktie, de Orde strijdt onder het banier van eer en waardigheid van het beroep.

Gesloten deuren

In 1967 werd via een KB in het kader van volmachtbesluiten van Vandeboeynants en De Clerck (!) de bevoegdheden van de Orde nog uitgebreid. Het tuchtrecht van de Orde wordt uitgebreid van de 'individuele deontologie' naar de sociale verhoudingen tegenover de gemeenschap. Verder staat letterlijk in de wet dat 'alleen de geneesheer, welke ook zijn specialiteit en kennis weze, kan om het even welke handeling stellen behorend tot de geneeskunst.' Ook de paramedici komen onder gezag en controle van geneesheren. Misbruiken o.a. naar patiënten toe zullen betuigd worden door de Orde. Tegenover leken en patiënten moet de Orde dus fungeren als objectieve beoordelingsinstantie terwijl zij in haar samenstelling bijna uitsluitend uit vertegenwoordigers van het beroep bestaat.

Het boek bevat heel wat documentatie over wachtoestanden op dit vlak. Men drukt een 5-tal brieven af van diverse patiënten tegen één dokter uit een ziekenhuis van Deurne, gericht aan de Orde, waar nietszeggende antwoorden op volgen. Ingevolge 'wettelijke beschikkingen' is het immers niet mogelijk mee te delen welke beslissing de Raad heeft getroffen.

De zittingen vinden plaats achter gesloten deuren, wat haar een negatieve uitspraak opleverde van het Europees Hof van Straatsburg. Uit een aantal uitspraken van de Orde leiden de schrijvers van het boek af, dat de Orde willekeurig veroordeelt, en dat dokters die zich niet schikken naar de normen van de Orde, veel zwaarder worden veroordeeld, dan dokters die zware fouten hebben begaan in de verzorging van hun patiënten.

Eén pot nat

Maar er is meer. Het boek maakt melding van de oprichting in 1968 van een Centraal Laboratorium, een labo voor klinische biologie, dat bloedanalyses

verricht voor huisartsen, en dit door de Syndikale Kamers. Door geneesheren de kans te bieden aandeelhouder te worden tegen zeer gunstige voorwaarden, wordt de overconsumptie effectief aangemoedigd. In 1978 bedroeg de winst circa 10.1 miljoen. Via de samenstelling van de diverse beheerders van deze industrieën, de vergaderingen van de Syndikale Kamers en van het bestuur van de Orde der Geneesheren, stellen de schrijvers vast dat het allemaal één pot nat is.

Geneesheren werd bescherming in en door de Orde voorgespiegeld als ze deelnamen in het Centraal Laboratorium. Huisartsen kunnen zelfs 100 uren bijscholing krijgen van de Syndikale Kamers, zonder de bijscholing te volgen. In die provinciale raden van de Orde krijgen de vennoten van het Centraal Laboratorium en de leveranciers een voorkeurbehandeling. Als ze toevallig toch voor de raad van Orde moeten verschijnen, krijgen ze bijzondere lichte straffen. Vanuit die posities kunnen de managers van het medisch bedrijf zich permitteren hypokriete teksten te brengen waarin ze zichzelf etaleren als de promotoren van de niet-commerciële klinische biologie... en een quasi-monopolie op dit vlak uitbouwen...

De rechtstreekse aanleiding tot de betaalsteking was de houding van de Orde tijdens de recente artsenstaking. Hier heeft zij heel duidelijk met haar tuchtmacht niet-stakers onder druk gezet en gewonnen, en bepaalde wanpraktijken van stakers laten plaatsvinden.

Onvolledig

Het boek laat zoals gezegd een grote leemte over de vraag hoe nu verder moet. Men stelt zijn hoop op een wetsverandering terzake, die een nieuw orgaan in het leven moet roepen, dat de artsen het monopolie over het gezondheidsbeleid ontleent. Men eist de afschaffing van de tuchtmacht van de Orde. Of dit voldoende zal zijn om de wanpraktijken van het trio Syndikale Kamers - Orde van de Geneesheren - Centraal Laboratorium te doen opheffen, lijkt mij helaas niet het geval.

Voor de rest geeft dit boek een onvolledige indruk, omdat er over een aantal bekende feiten (het conflict met Dr. Lecomte, met de homeopaat Dr. Meeganck, met de PVDA-dokters Merckx enz...) nauwelijks iets gerpt wordt. De klachten tegen de Orde en het bewijsmateriaal dat hiervoor wordt aangevoerd laten aan duidelijkheid niks te wensen over.

Aktie Orde Vlaanderen. Zwartboek. Orde van Geneesheren. 1982. EPO, 133 blz., 260 BF.

Luc Vanheerentals

DE WERKROEP VOEDING

	Restaurant Alma II en III	Snack Alma I Gasthuisberg, Pauscoll. Meisjescentrum	Snack Alma II Alternatief	Sedes
Ma. 15/11	portugese soep kabeljauwsrol selder in room aardappelen naar keuze	portugese soep varkensrib florida aardappelen yoghourt en fruit	gebakken rijst met groenten en zeevruchten yoghourt	soep van de dag gehakke steak met spiegelei yoghourt
Di 16/11	paysannesoop biefstuk groentesla zilverviesrijst yoghourt	paysannesoop lendenbiefstuk bloemkool mousseline- saus en zilverviesrijst naar keuze	hutspot uit de balkan yoghourt	soep van de dag varkensgebraad en spruitjes naar keuze
Woe. 17/11	heldere brunoise varkensborst spruitjes aardappelen yoghourt	heldere brunoise bami-goring en ei yoghourt en fruit	napolitaanse spaghetti fruit	soep van de dag ('s avonds) varkensrib fondaise londaise
Do. 18/11	georgettesoop braadworst rode kool zilverviesrijst yoghourt	georgettesoop kalkoenrol met groenten puree yoghourt	gegratineerde spinazie schotel fruit	soep van de dag koninginne- hapje en sla yoghourt en fruit
Vrij. 19/11	faubonnesoop varkensrib prinsessebonen in tomatensaus/aardapp. yoghourt	faubonnesoop zalm en papillote' rauwkost aardappelen yoghourt	gegratineerde kaska groenten en champignons fruit	soep van de dag pladijsfilet meunière naar keuze

WERKROEP VOEDING: dit is een keuze uit de ALMA-menu's gemaakt door de werkgroep voeding. Deze menu's bieden u de beste garantie voor een evenwichtige voeding. Voor verdere inlichtingen kunt u zich wenden tot LEO VAN DER AA. Tel. ALMA 229911

Vrijdag 12 november

VREUGDECONCERT 22.00 u. Leuvens vokaal ensemble pro arte o.l.v. R. Vandenhoueten met werk van Bach, De Victoria, Ford e.a. in St. Lambertuskerk te Heverlee. 150/120.

Zaterdag 13 november

CAFE-CHANTANT 22.00 u. The Former Blues Band in STUCBar. Toegang is gratis.

Zondag 14 november

CONCERT 11.00 u. Gitaarduo Paradetas (G. Gulinxck en W. Joris), in Aud. Kultureel Centrum, Koning Albertlaan 52. Toegang 100/50 (stud, CJP...)

HOU UW WAGEN STIL Poging tot auto-loze zondag Rolchaatsen op de autostrades, Strassen overqueren zonder zebraapaden, vandaag kan het allemaal.

Maandag 15 november

TONEEL 20.00 u. Pas de deux, blijspel van Hugo Claus door B.E.N.T. In Stadsschouwburg. 75 à 250 fr.

FILM 20.30 u. All I desire van Douglas Sirk (USA 1953) in Aud. Vesalius. 60/40. Org. DAF, i.s.m. STUC.

TONEEL 20.30 u. Stuc-Produkte 1: ROELOF HARTPLEIN 4. Toestelstuk op tekst van Jan Arends, in regie van Paul Peyskens. In Stuc. Toegang 150/100

Dinsdag 16 november

TD 22.00 u. Doop-TD EOOS in Zaal Der Hallen.

TONEEL 20.30 u. Stuc-Produkte 1: Roelof Hartplein 4, zie maandag 15 november.

FILM 20.30 u. Undercurrent van Vincente Minelli (USA 1946), in Aud. Vesalius. 60/40. Org. DAF i.s.m. STUC.

TD 12.00 u. VTK-TD in Lido (50/40).

AGENDA

LEZING 15.00 u. Porselein, door Prof. dr. G. Van Dievoet op 8ste verdieping Letteren en Wijsbegeerte (Blijde Inkomststraat 21)

OPVOERING 20.00 u. Reineert De Vos door Tine Ruyschaert, in regie van Jo Gevers. In Fak. Lett. en Wijsb. (Blijde Inkomststraat 21). Toegang gratis.

VOORDRACHT 20.00 u. Verkrachting, seksualiteit en feminisme, m.m.v. Moniek Darge en Bob Carlier. In Aud. Vesalius, Van Evenstraat 2 E., Org. Onkruid, Anarchistisch Kollektief, Leuven, Radikale Kriminologen.

Woensdag 17 november

FORUMGESPREK 15.30 u. Forumdiskussie over hedendaagse scenografie met Karl-Ernst Hermann, regisseur en scenograaf van 'La Clemenza di Tito' en Carlos Tindemans, docent theaterwetenschappen aan de U.I.A., en moderator prof. Ludo Verbeeck. Op de 8ste verdieping van de Fak. Lett. en Wijsb., Blijde Inkomststraat 21.

TONEEL 20.30 u. Roelof Hartplein 4 (zie maandag 15 november).

FILM 20.30 u. The Cobweb van Vincente Minelli (USA 1955) in Aud. Vesalius. 60/40. Org. DAF i.s.m. STUC.

INFORMATIEAVOND 20.00 u. Zwaefvliegen, ingericht door de Universitaire Aeroklub, in Universitair Sportcentrum, nieuw gebouw.

VOORDRACHT 20.00 u. Leuvens heden en verleden door A. Cresens, (met diamontage) in Minderbroederklooster, Vlaamingenstraat 39. Toegang 75 fr.

Donderdag 18 november

TONEEL 20.30 u. Roelof Hartplein 4 (zie maandag 15 november).

11 11 11-aktie: een gerichte campagne Tuin De Walque

vervolg van voorpagina
van een nieuwe wildgroei van allerlei industriën of elders werkkracht gaan spelen in zo'n kompleks), ofwel om pseudo-humane redenen. In dat laatste geval maakt de regering een krottenwijk leeg en bouwt een nieuwe wijk met mooie huizen, voor de mensen van de oude wijk. Driewerf helaas, de betrokkenen blijken na korte tijd niet kapitaalkrachtig genoeg te zijn voor die kleine juweeltjes en bouwen alras zelf een nieuwe krottenwijk. Of hoe de meest miscreabele toestand zichzelf in stand houdt. De nieuwe, mooie wijken kunnen alvast wel aan de (welkome) toeristen (met buitenlandse deviezen) getoend worden als het welvagen van de new society.

Verzet

Maar er bestaat verzet, verzet dat groeit. Eerst en vooral van de vakbonden. In '72 werden ze allemaal onder staatscontrole geplaatst, maar vele gingen al vlog ondergronds werken. In 1975 beslo-ten de ondergrondse de oprichting van de

overkoepelende Bukluran, die voor de meest elementaire rechten opkomt. In '80 werden 5 basiseisen goedgekeurd, waaronder het optrekken van het minimum dagloon tot ± 120 Bfr., het erkennen van het stakingsrecht, erkenning van de rechten van de mens, enz. Aansluitend daarbij is de Nieuwe Filipijnse Kommunistische Partij erg actief, samen met het Nieuwe Volksleger. Verder zijn er boerenverenigingen, krotbewonersorganisaties (Kapitunan) en een vereniging van geneeskundigen Masapa. Tenslotte hebben we de progressieve vleugel van de filippijnse katholieke kerk, verenigd in het C.N.L., die toch wel een vrij grote impact heeft en de rechtelozen in kleine basissamenkomsten tot mondigheid probeert te brengen. Al deze organisaties zijn verenigd in het overkoepelende N.D.F. Los ervan bestaat nog een ander bevrijdingsfront, nl. het M.N.L.F., een organisatie van een etnische minderheid, de Moros.

Van de wettelijke oppositiepartijen en de rechtvleugel van de kerk heeft de filippijnse bevolking niet veel te verwachten. Het zijn meestal konfederaties van belangengroepen die door Marcos uitgerangereerd zijn, dus in elk geval niet de mensen die iets tegen de multinationals en het grootgrondbezit zullen gaan ageren. De leiding van de katholieke kerk gaat zelfs zo ver de diktatuur van Marcos openlijk te ondersteunen!

GJ.

vervolg volgende week

Enquete studentenjobs

Naast vele positieve aspecten, weet iedereen wel dat studentenarbeid ook nare kantjes heeft. Alhoewel studenten volwaardige werknemers zijn, zij het dan voor een kortere tijd, heersen er in ons land nog heel wat misbruiken op de rechtvaardige behandeling en de goede werkomstandigheden van de jobstudent. Om deze misbruiken te voorkomen werd een aantal jaartjes geleden een organisatie opgericht die zich bezighoudt met de belangenverdediging van de werkstudent, de VZW. Jobwerking. Om dit goed te kunnen doen, dient zij regelmatig een overzicht te hebben van de situatie waarin studenten hun kost verdienen. Zo werd er dit jaar een enquete opgesteld met de bedoeling te komen tot een zo ruim mogelijk beeld van de werkende student, om een mogelijke vergelijking te maken met de andere jaren en, indien nodig, stappen te kunnen zetten naar een verbetering via de wetgeving.

Deze enquete is te verkrijgen op ons adres, VZW. Jobwerking, Dr. L. Colensstraat 7, 8000 Oostende, maar ook op de Jobdienst, Bogaardenstraat 1, 3000 Leuven. Het ligt niet in onze bedoeling om vanuit deze enquetes op te treden tegen individuele gevallen, dit is zelfs onmogelijk vermits de naam van jobstudent noch van werkgever gevraagd wordt. Wij hopen dan ook ten stelligste op uw medewerking en vragen u ons deze, enquete ingevuld terug te bezorgen vóór 1 december 1982.

vervolg van de voorpagina
verwaarloosd is geweest, en er rechtsvervolg nodig geweest is om te bekomen dat deze niet langer in de gaten van de omwonenden zouden verdwijnen. Het buurtwerk stelt het park te moeten reinigen tijdens deze week, omdat het anders een broeihaard van ongedierte dreigde te worden. O.a. werden er dode katten in staat van ontbinding aangetroffen, en merkten vroeger velen ratten op in en rond de vijver. Na vier dagen werk onttruimde de Leuvense stadspolitie de tuin. Reeds één dag later stelde het buurtwerk de tuin terug open, via een toegang langs het buurthuis. Later werd een grote ingang, via de parking langs de Nobelstraat, terug opengemaakt.

Op dit ogenblik heeft het buurtwerk nog hoop gesteld op de stad, waarvan burgemeester Van Sina een proces van eeroof heeft ingesteld tegen de Straatmuis. In het kranjtie van de buurt had men Van Sina ervan beschuldigd zijn zakken te vullen met centen van het sigarenfabriek dat naast de Jozef II-straat gelegen is. Inderdaad had men bij de plannig van het woonef plots heel veel ruimte voorzien in de straat opdat de internationale vrachtwagen van dit fabriek zou kunnen draaien... Het is een bekend thema van de burgemeester dat 'hoe langer men wacht, hoe meer de vraagprijs van het park en het huis zal dalen'. Toch is men er zich in het buurthuis ten zeerste van bewust dat zonder de diverse akties het dossier aankoop Tuin De Walque al lang ergens in de lade verdwenen was. In Leuven wordt met meer dan doorsnee belangstelling gekeken naar de afloop van dit jarenlange verzet van een buurtwerk dat duidelijk gesteund wordt door de buurt. Op een bezettingsdag op 15 mei waren meer dan 400 mensen aanwezig onder wie kortstondig burgemeester Van Sina... Het proces op 7 december eerstvolgend is van levensbelang voor het buurtwerk. Als het buurthuis verliest is het zowat onthoofd qua werking, als het de 112.000 bf. moet betalen die door de erfgenamen geëist wordt is het daarbij nog bankroet. Solidariteit is te betuigen in de Jozef II-straat 24, Leuven. Telefoon 016/2241 03.

Luc Vanheerentals

Medewerkers aan Veto 7: Wilfried Allaerts, Luc Baltussen, Filip Canijn, Toon Clarysse, Wouter Colson, Kris Cosaert, Pieter De Jonge, Dirk De Naegel, Hilde Devoghel, Polleke Fotozet, Peter Hanssens, Guido Janssens, Greet Kesselcer, Pascal Lefèvre, Marcel Meeus, Kris Rabaut, Jan Roels, Soelajman, Pieter T'Jonck, Frank Uyttendaele, Leo Vander Aa, Danny Vandembrouke, Jos Van Dikkelen, Luc Vanheerentals, J.H. Verbanck, Wim Verhelst, Ingeborg Verplancke, Marleen Wijnants, het VRG en het El Salvadorakomitee.

El Salvador

El Salvador
Jarenlang verwoede strijd van het volk tegen zijn verdrukkers, de regering en de oligarchie die kunnen rekenen op de steun van het leger, de rechte terreurgroepen en de Verenigde Staten.

El Salvador
Een land zo groot als Vlaanderen, 4,5 miljoen inwoners, waarvan 5% analfabeet is. Slechts 1,5% van de bevolking kan hoger onderwijs genieten.

De scholen en universiteiten werden de laatste jaren steeds meer het mikpunt van militaire aktes van het regeringsleger en de nationale garde, die niet konden verdragen dat vele studenten, leerkrachten en professoren zich organiseerden binnen een van de volksorganisaties.

De nationale universiteit van El Salvador geniet een opmerkelijke militaire behandeling, omdat ze volgens de junta een broedplaats van guerrilla is.

Juli '72: bezetting van de nationale universiteit door een forse legermacht — onslag en verbanning van tientallen docenten, studenten, academisch personeel.

7 jaar lang: militaire bezetting: een 'universitaire politiemacht' ligt in de universiteitsgebouwen ingekwartierd. '79: terugtrekken van deze politiemacht onder druk van de (sterk aangegroeide) studenten- en docentenvereniging.

'80: politiek van economische en militaire agressie tegen de nationale universiteit: moord op studenten en docenten, verwoesten van de gronden van de landbouwfakulteit door brandbommen, omsingelen en afgrenzelen van de kampus nadat er tienduizenden mensen hun toevlucht gezocht hadden op 22 januari, na de massa-betoging.

Juni '80: een grote legermacht bezet de universiteitssterrenen, hevige confrontatie met de studenten, talrijke slachtoffers, moord op de rektor. Sinds juni '80: militaire bezetting.

Vanaf juni '80 is de unief in ballingschap gegaan... Er wordt — in de mate van het mogelijke — les gegeven in partikuliere

gebouwen in de stad, los van de bezette kampus. Een poging om de universiteit over te brengen naar de provincie Chalatenango, die gekontroleerd wordt door het volksverzet FDR-FMLN, is tot op heden mislukt.

De universiteit van El Salvador roept op tot solidariteit, om haar voortbestaan en verder functioneren veilig te stellen.

De universiteit roept op tot steun aan haar strijd en tot steun aan de strijd van het gehele Salvadoraanse volk voor vrede, vrijheid en sociale rechtvaardigheid. Hacia la libertad por la cultura!

El Salvador libre!
Leve de vrijheid voor de cultuur!
Voor een vrij El Salvador!

Solidariteitsmeeting met de voorzitter van de academische raad op maandagavond 15 november, 20.00 u., Kleine Aula.

Org: L.E.S.K., Rapengang 24, 3000 Leuven. rek. nr. 001-1088875-29.

ZOEKERTJES

Gezoekt : Goedkope tweedehands typichien. Zich wenden : Parkstraat 29 Leuven K17 Yu Hua. Iedere dag tussen 12 en 14h.

Twee licentiaten geven bijles aan eerste en tweedekenners met problemen. Prijs : 150fr./uur. Zich wenden : Parkstraat 49, Leuven.

Te koop : Tweepersoons-beddebak, Sprijzen. Zich wenden : Parkstraat 49 Leuven (Magda).

Te huur : Scorpio - Stuc - TTT - ACCO en andere nog geldende lidkaarten. Voordeel gewaarborgd! I.R.C. Leuven p/a Parkstraat 31.

Ik verzamel ticketten (vooral trein) maar ook andere ekseptionaliteiten. Henri De Wintermans Vaartstraat 3000 Leuven.

Te huur : Ongemeubeld koi voor student(e). (Een verb. lavabo, gem. keuken en douche), 2400Bfr. (8 maanden te betalen, alles inbegrepen). Augustijnstraat 5, Leuven.

Te koop : honderd elpees, rock, in uitstekende staat, tegen een matige prijs. Zich wenden : Peter Hanssens, Mechelsestraat 96, 3000 Leuven. Zich onthouden indien niet ernstig.

Te huur : studentenkamer gelegen Leo Dartelaan 4 (nabij Parkpoort) 2400 fr. alles inbegrepen. Z.w. ter plaatse vragen naar Peter Annaert of Fred Lambrechts.

ZOEKERTJE: 20 fr.

Gebruik onderstaand rooster. 1 teken per vakje, 1 vakje tussen de woorden. Zenden aan Van Evenstr. 2d

Grid for the word search puzzle, consisting of 10 rows and 20 columns.